

บทนำ

ท่ามกลางกองเพลิงที่ลุกไหม้ ดวงตาฝ้าฟางของชายชรา วัยเจ็ดสิบปีจับจ้องไปยังร่างทั้งสองของผู้ที่เขาคิดมาตลอดว่าเป็นหลานสาวที่รักและเฝ้าทะนุถนอมก่อก่อเลี้ยงมาตั้งแต่ยังเล็ก หลานที่เกิดจากลูกสาวคนเดียว ร่างผอมบางของเสริมสันสะท้าน ริมฝีปากแตกแห้ง ขยับพึมพำ

‘ตาขอโทษ...’ น้ำตาเอ่อท้นจากดวงตา เสริมสะอื้นให้ยามนี้ถึงลูกสาว

‘ยี่โก’ ช่างเป็นชื่อที่สมกับลูกสาวเขาเหลือเกิน สวยงามเย็นตา ทว่า...มีพิษ ภรรยาผู้ล่วงลับของเสริมเป็นคนตั้งชื่อนี้ขึ้นเพราะตอนคลอดลูก ดอกยี่โกหน้าบ้านบานสะพรั่ง เสริมทักท้วงแต่ผู้เป็นภรรยาหาได้สนใจ

‘คนมันจะดีจะเลวไม่ได้อยู่ที่การตั้งชื่อหรือพี่เสริม’ คนที่กำลังจะไปพบภรรยาในโลกหน้าหลับตาสะอื้น นางผู้เป็นดวงใจจะรู้ไหมหนอลูกสาวตนนั้นได้กลายเป็นดอกไม้สวยที่มีพิษส่งต่อคนใกล้ชิด

มือคล้ำแดดเต็มไปด้วยรอยเหี่ยวบนตามวัยกระชับรูปครอบครัวไว้แนบอก รูปถ่ายที่มีพ่อแม่ลูกและหลานสาวอีกสองคน

รูปใบเตยที่ลูกสาวยอมถ่ายด้วย

‘ฝากพ่อเลี้ยงไว้หน่อยนะ ฉันจะไปหาเงินมาเลี้ยงดูมัน’ ประโยคนี้อีเสริมได้ฟังถึงสองครั้งท่ามกลางความยินดีที่มีสมาชิกใหม่เข้ามาในครอบครัว ยี่โกพา ‘เทียนกัลยา’ มาฝากไว้ตอนเก้าเดือน ส่วน ‘ดาวเรือง’ มาตั้งแต่อายุสองเดือน เสริมไม่เคยเอะใจกับรูปร่างบอบบางที่ยังคงงดงามของลูกสาวเลยสักนิด เพราะมันแต่ดีใจที่ได้มีหลานสาวเพิ่มขึ้นอีกคน

เทียนกัลยามาอยู่ใหม่อาจมีร้องไห้โยเย แต่หลังจากนั้นก็เลี้ยงง่ายจนผู้เป็นตาและยายทั้งรักทั้งหลง ส่วนดาวเรืองไม่มีปัญหาเรื่องต้องปรับตัวเพราะยังเล็กนัก หลังจากฝากลูกไว้กับพ่อแม่แล้วยี่โกก็หายตัวไป ไม่ส่งข่าวคราวหรือแม้แต่เงินทองมาอีกเลย ซึ่งเสริมและภรรยา ก็ไม่ได้เดือดร้อน สองตายายทำสวนดอกไม้เพื่อเลี้ยงดูหลานสองคนได้อย่างสบาย

กระทั่งผู้เป็นภรรยาล่วงลับไปสองปี เสริมจึงได้พบกับลูกสาวคนเดียวด้วยความบังเอิญ ดอกยี่โกผู้เป็นแก้วตาดวงใจยังคงสวยสะพรั่งไม่เปลี่ยนแปลง แต่สิ่งที่เปลี่ยนคือแววตาและสีหน้าตระหนกตกใจพร้อมก้มกับอากัปกริยาร้อนรน เสริมเฝ้าจับตาดูลูกสาวที่มาพร้อมกับเสียใจใหญ่ผู้มั่งคั่งไปด้วยทรัพย์สินศฤงคารซึ่งมากกว่าเงินซื้อที่ดินแถวท่าຍหมุ่มบ้านซึ่งติดกับภูเขา ความเป็นอยู่อันสุขสบายของลูกสาวคนเดียวทำให้เสริมกังขา เหตุใด...ยี่โกถึงได้ทอดทิ้งตนและหลานสาว

‘พอกลับบ้านไป! ไม่ต้องมาเจอกันอีก’ น้ำเสียงเกรี้ยวกราดยังให้ออกคนเป็นพ่อสะท้าน แต่เสียงหนึ่งของใจ ก็ยังคงไม่เชื่อว่าลูกจะรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ

‘เชิงไม่คิดถึงลูกหรือ’

‘ไม่! มันไม่ใช่ลูกฉัน พอกลับบ้านไปไม่ต้องมาที่นี่อีก เดียวฉันให้คนส่งเงินไปให้’

มุขปากเสริมจึงบิดขึ้นเป็นรอยเยาะหยัน ลูกที่ไม่เคยส่งเงิน

แม้แต่บาทเดียวนับสิบกว่าปีบอกจะส่งเงินให้

‘แค่เอ็งได้ผัวรวยเอ็งถึงกับบอกว่าเทียบกับดาวไม่ใช่ลูกเอ็งเชียวยหรือวะยี่โก’

‘ไม่ใช่! พวกมันไม่ใช่ลูกของฉันจริงๆ พ่อโง่หรือบ้าไปแล้วถึงไม่สังเกตเห็นตอนที่ฉันเอาน้ำเด็กนั้นไปฝากไว้ อ้อ ชื่อดาวนั่นหรือ’ คนที่หายตัวไปหลายปีทวนชื่อเด็กทารกตัวน้อยซึ่งครั้งหนึ่งเคยอุ้มมาฝากไว้ ‘ตอนนั้นฉันไม่ได้มีรูปร่างเหมือนคนเพิ่งคลอดสักนิด รวมถึงนั่งเทียนด้วย!’

คำสารภาพของลูกสาวเหมือนเข็มลับพันเล่มที่มลงกลาง
ใจเสริม ความเสียใจและเจ็บซ้ำทำให้เสริมหันไปหาเหล่า จากนั้นก็พลั้งมือทุบตีหลานสาวที่เข้ามาดูแลเพราะเห็นผู้เป็นตาเมามาย

‘อย่ามายุ่งกับกู! พวกมึงไม่ใช่หลานกู!’

ความเจ็บปวดครวคร่าวเกินทานทนยังให้สมองสั่งการให้ปากพลั้งแผลงทำร้ายเด็กสองคน เสริมสาดสีใส่ผ้าขาวทั้งสองก่อนที่สติสุดท้ายจะตั้งรั้งตัวตนกลับคืนมา ดวงตาฝ้าฟางมองหลานสาวตัวน้อยซึ่งใบหน้าเต็มไปด้วยเลือด ดาวเรืองอยู่ในอ้อมกอดพี่สาวที่ใบหน้าฟกช้ำไม่ต่างกัน

‘เทียนเอ๊ย ตามีชีวิตอยู่ต่อไปไม่ได้ ตาเจ็บปวดเหลือเกิน’

‘ตาจ๋า...ตาเป็นอะไร ตาตีเทียนกับน้องทำไม...’ เด็กหญิงวัยสิบสองปีถามเสียงสั่นเทา เสริมในวันนี้ลบภาพตาผู้ใจดีไปสิ้น รวากับคนตรงหน้าเป็นใครอื่นที่เขาไม่เคยรู้จัก ตาเสริมของเทียนกัลยาและน้องเป็นคนใจดี ขยันทำงาน ตั้งแต่ยายเสีย ตาเป็นทั้งพ่อและแม่เทียนกัลยาไม่เคยรู้สึกว่าคุณตาความอบอุ่น เพราะมีตาที่รักและเอ็นดูเธอกับน้อง

‘ออกไปก่อนเถอะ ตาขออยู่คนเดียว’

‘ตา...ใครทำให้ตาเสียใจบอกเทียณสิจ๊ะ’ คนที่ประคองน้องสาวไว้ให้อ้อมกอดดาม

ดาวเรื่องถูกผู้เป็นตาทุบตีจนล้มไปโดนตะปูที่ตอกห้อยผ้า เกิดบาดแผลบนแก้มขาวเป็นรอยยาว ศีรษะที่กระแทกผนังซ้ำทำให้เด็กน้อยวัยแปดขวบสลบไป

‘ยี่โถ...’ เสริมพึมพำเสียงสั่น เคঁหน้าชื่อลูกสาวออกมาอย่างยากเย็น ‘แม่เหวอจะตา ตาไปเจอแม่มาเหวอ’ เด็กที่เฝ้ารอวันพบแม่ผู้ให้กำเนิด แม่ที่ตั้งใจหาความได้เธอก็ไม่เคยได้เห็นหน้า เด็กหญิงจำได้จากภาพถ่ายที่ตากับยายนำมาให้ดูเท่านั้น คราวที่ยี่โถนำดาวเรื่องมาฝากไว้เทียณก็ลยาหลับ...เด็กหญิงไม่รู้เลยว่าคนที่เรียกว่าแม่ไม่แม่แต่จะถามหาเธอสักคำ เมื่อนำดาวเรื่องมาฝากไว้กับตายายแล้วก็รีบขึ้นรถกลับไปทันที

‘ไม่ใช่...มันไม่ใช่แม่พวกเอ็ง’ เจ้าของร่างผ่ายผอมบอก ‘เทียณเอ็งฟังตานะ พ่อแม่ของเอ็งอยู่ที่...ส่วนพ่อของดาวคือเสี่ยธีรเมธ คนที่มากกว่านซื่อที่หลังหมู่บ้านนั้น’

‘ตา!’

‘ไปซะ เอ็งพาน้องออกไป ตาขอโทษ...ขอโทษแทนน้องลูกชั่วพาน้องออกไป...’ เสริมส่ำทับด้วยหัวใจที่แตกสลาย เขามองเด็กหญิงสองคนด้วยแววตาขอลุแกโทษ ยี่โถลูกสาวเขาบาปหนาเหลือเกิน เสริมรู้สึกเหมือนถูกผลักลงสู่นรกอเวจีจากการได้รับรู้สิ่งชั่วช้าที่ลูกสาวกระทำไปเพราะอารมณ์ชั่ววูบ

ดวงตาฝ้าฟางที่มีน้ำจับคลอจ้องมองเด็กหญิงที่กรี๊ดร้องและพยายามจะฝ่าไฟเข้ามาในบ้าน ใบหน้าที่เปโรอะเปื่อน้ำตาเสมือนน้ำกรดที่รกราดกลางใจ เสริมรักเทียณก็ลยาและดาวเรื่อง...รักอย่างไม่ใช่พ่อแม่ ถึงจะรู้ว่าทั้งสองไม่ใช่หลานก็ยังรักท่วมท้นเต็มหัวใจ

เสียงตะโกนเรียกชื่อผู้เป็นตายังให้หัวใจแตกสลายแทบกลาย

เป็นเก้าฝงจู๊

‘...เขาทำอะไรลงไป’

เปลวไฟลุกไหม้ ควันขาวพวยพุ่งไปทุกพื้นที่ของบ้านเป็นภาพ
สุดท่ายที่เทียนกัลยาได้เห็น...

เปลือกตาบางที่ล้อมด้วยแพขนตาชุ่มน้ำค่อยๆ ลืมขึ้น
เด็กหญิงวัยสิบสองปีลุกขึ้นนั่งชันขา ชบหน้ากับเขาสะอื้นให้ เป็นอีก
หนึ่งคืนที่เทียนกัลยาถูกความฝันทำร้าย ดวงตาสีน้ำตาลมองไป
รอบๆ ก่อนจะชบหน้าร้องไห้อีกครั้ง ห้องนอนที่สวยงามเพียบพร้อม
กลับไม่ช่วยให้เธอรู้สึกมีความสุขได้สักนิด หลังจากถูกคนที่พาร์ม
มากับบารมีช่วยเอาไว้ เธอก็ไม่ได้รู้ข่าวทางบ้านอีกเลย การทะเลาะและ
หม่อมหลวงพระราชชลพยายามช่วยกันปกปิด แต่เทียนกัลยารู้ว่าเสริม
ได้จากไปแล้วท่ามกลางกองไฟ เธอเห็นร่างผู้เป็นตายีนสิ้นสะท้านอยู่
กลางบ้าน

ความจริงจากปากผู้เป็นตาทำให้โลกทั้งโลกของเทียนกัลยา
สิ้นไหว รวากับมันพรากทุกความสุขไปจากชีวิต เธอไม่ใช่ลูกของแม่
ไม่ใช่หลานของตา ไม่ใช่พี่สาวดาวเรือง แม่ที่เทียนกัลยาเฝ้ารอเจอมา
ตลอดกลายเป็นผู้หญิงร้ายกาจที่รอ่านขโมยลูกคนอื่นมาเพื่อแก้แค้น...
ช่างเป็นความจริงที่ฆ่าเธอได้ทั้งเป็น

ตั้งแต่เติบโตใหญ่มาท่ามกลางความรักความเอาใจใส่ของผู้เป็น
ตาและยาย เทียนกัลยาแอบหวังมาตลอดว่าสักวันหนึ่งเธอจะได้พบแม่
แม้ไม่รู้ลึกซึ้งขาดความรัก แต่ใจก็โหยหาความรักจากผู้เป็นแม่ อยากได้
อ้อมกอดอุ่นๆ เหมือนที่กอดยายกับตา อยากให้แม่ไปส่งที่โรงเรียน
เหมือนเพื่อนคนอื่นๆ บ้าง อยากให้แม่ทำผัดผักนึ่งอร่อยๆ เหมือนที่
ยายทำให้กิน

อยากให้...แม่ทำทุกๆ อย่างที่ยายเคยทำ!

ใจดวงน้อยๆ ปรารถนาจะเปลี่ยนแปลงความจริง เธอขอให้แม่ไม่รักเธอกับน้อง ให้แม่มีลูกกับครอบครัวใหม่จนลืมลูกยัยดีกว่าความจริงที่แม่ขโมยเธอกับน้องมา ‘ปมปริศนา’ เรื่องชาติกำเนิดของตัวเองที่ผู้เป็นตากล่าวทิ้งเอาไว้สร้างความเจ็บปวดให้เด็กหญิงเหลือเกิน

ผ่านมาเกือบสิบเอ็ดปีแล้ว พ่อกับแม่ที่แท้จริงยังต้องการเธออยู่ไหม ในขณะที่เธอเติบโตขึ้นกับอีกครอบครัวหนึ่ง พวกท่านใช้ชีวิตที่เหลือต่อไปอย่างไร

หลายคำถามผุดขึ้นในหัวเด็กหญิงก่อนร่างที่ร่างจะสิ้นสะท้านเรื่องปมปริศนาชาติกำเนิดของตัวเองหาได้สำคัญเท่า...เรื่องของน้องสาว!

เหมือนเคราะห์ซ้ำกรรมชดเมื่อดาวเรืองถูกจับตัวไป แม้จะรู้ว่าคนที่จับตัวไปคือพ่อแท้ๆ ของดาวเรือง แต่เทียนก็ลยาก็คอดห่วงน้องไม่ได้

‘ดาวกลัวจิ้งเหลนพี่เทียน’

‘อย่ากลัว พี่ไม่ยอมให้พวกมันทำอะไรดาวหรอก’

‘เราจะไม่พรางจากกันใช่ไหมพี่เทียน’

‘ใช่เราจะไม่พรางจากกัน’

เราจะไม่พรางจากกัน!

เป็นได้แค่สัญญาลมปาก เมื่อเธอพ่ายแพ้ต่อชายฉกรรจ์ที่เข้ามาจับตัวดาวเรือง ใบหน้าเล็กแดงที่เอาแต่กรี๊ดร้องเรียกชื่อเธอเป็นความทรงจำสุดท้ายซึ่งดาวเรืองมีแก่พี่สาวเช่นเธอ

พระราชลัญจกรตั้งพี่ชายแท้ๆ พร่ำบอกให้เธอคลายความเป็นห่วงจิรเมธหรือเสียมเมธจะไม่ทำร้ายดาวเรืองอย่างแน่นอน เขาแค่ต้องการชิงตัวลูกสาวกลับคืน ถึงได้กระทำการอุกอาจเช่นนั้น ลึๆ เทียนก็ลยากังขาต่อกรกระทำนั้น แต่คนรอบข้างทุกคนพยายามตอกย้ำให้เธอสบายใจ

ดาวเรืองคือลูกของธีรเมธ

ดาวเรืองปลอดภัย

ดาวเรืองอยู่อย่างสุขสบาย

มือบางกำแน่นจนเส้นเลือดปูดโปน เธอบอกตัวเองอย่างนั้น
แต่ก็ยังอดห่วงน้องไม่ได้ ตาย้าเสมอว่าเธอกับน้องมีกันสองคนให้รัก
กันมากๆ เด็กหญิงจดจำได้อย่างขึ้นใจ

1

เทียนกัลยา

เรือนไม้หลังเก่าแก่ตระหง่านอยู่ท่ามกลางแมกไม้เขียวชอุ่ม
ใบไม้แห้งบนพื้นหญ้าที่สูงเลยตาตุ่มขยับปลิวลมสายลมพัด เศษใบไม้
ถมทับต้นคุณนายตื่นสายหน้าบ้าน เห็นเพียงแต่ดอกหลากสีที่โผล่
พื้นมาเบ่งบานรับแสงแดด มือขาวบางแตะประตูไม้เก่าแก่ซึ่งน่าจะ
มีอายุเท่ากับตัวบ้าน เสียงไซ้เหล็กซึ่งคล้องด้วยกุญแจดอกใหญ่กระทบ
กันดังกริ้งกริ้ง

ผู้มาใหม่มองแม่กุญแจและไซ้ที่สนิมจับเขลอะ บ่งบอกถึงกาล
เวลาที่บ้านหลังนี้ไร้ผู้คนอาศัย ดวงตาสีน้ำตาลล้อมกรอบด้วยขนตา
หนาซึ่งชุ่มด้วยน้ำตาเหลือบมองป้ายเล็กๆ ตัวหนังสือสีทองบนแผ่นไม้
นั้นจางจนอ่านไม่ออกว่าเขียนไว้อย่างไร มุมขวามีรูปดอกจำปาลาว
สีขาวยประดับ

“มาหาใคร” เสียงแหบพร่าเป็นภาษาท้องถิ่นดังจากด้านหลัง
ทำให้คนยืนอยู่ก่อนสะดุ้ง ก่อนหันไปสบตาหญิงชราผู้มาใหม่

ดวงตาเรียวกวามรวดเร็วๆ หญิงตรงหน้าสวมเสื้อผ้าฝ้ายสีหม่น
กับผ้าชิ้นสีดำตีนผ้าทอลายที่มักเห็นได้ทั่วไป

เทียนกัลยารีบเช็ดน้ำตา ส่งยิ้มเป็นทักหน้า ดีเหลือเกินที่เธอมา
จากจังหวัดในภาคอีสาน ทำให้การฟังการพูดภาษาบ้านที่เมืองน้อง

ไม่เป็นปัญหา

“มาหาคนบ้านนี้คะ” เธอตอบเป็นภาษาไทยอย่างลึ้มตัว ไม่กล้าเอ่ยถึง ‘บันทะวง’ และ ‘ราตรี’ สองสามีภรรยาเจ้าของบ้าน ตาก็ช่างใจร้ายเหลือเกิน บอกเพียงแต่ว่าเธอเป็นลูกของคนทั้งสอง เด็กหญิงวัยสิบสองปีตัดพ้อผู้เป็นตาในใจ

แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังมีสิ่งหนึ่งที่น่าแปลกใจ พอเอ่ยชื่อบันทะวง ชายที่มีภรรยาชาวไทยชื่อราตรี ผู้คนต่างล้วนรู้จักทั้งสองดีเหมือนที่รู้จักคุ่มบุษบา เทียนกัลยาไม่ได้สอบถามคนในคุ่ม แต่สอบถามเจ้าของโฮมสเตย์แห่งหนึ่งซึ่งเป็นคนไทย

“บ้านนี้ไม่มีคนอยู่เป็นสิบปีแล้ว” พุดจบหญิงชราจึงใช้ไม้เท้าค้ำเพื่อเดินต่อ หัวคิ้วชนกันจนเทียนกัลยาไม่อาจปล่อยให้อีกคนเดินผ่านไป

“เขาไปไหนกันจะยาย”

ร่างอ้อมตามวัยแหงนใบหน้าเหยยวงมองเด็กหญิงที่วิ่งมาเยือน ขวางทาง กวาดสายตามองใบหน้าเกลี้ยงเกลา ปากนิดจุมุกหน้อยด้วยความรู้สึกคุ้นตา

เทียนกัลยาเห็นดวงตาของหญิงชราแดงกำจิ้งริบเข้าไปประคองพาอีกคนไปนั่งริมทางซึ่งมีต้นไม้ใหญ่ มีोन้อยๆ โบกพัดวีด้วยความหวังใย

“ยายเป็นอะไรไหมจะ”

“เป็นคนไทยหรือเรา” คนถูกเข้าใจว่าจะเป็นคนถามเป็นภาษาไทย

“คะ เออ...ยายเป็นคนไทยหรือจะ”

ใบหน้าเหยยวงน้ส่ายไปมา มุมปากปรากฏรอยลึก คล้ายจะยิ้มก็ไม่ยิ้ม

“พอพูดได้ แต่ไม่ได้พูดนานแล้ว”

“ย้ายเคยไปอยู่เมืองไทยหรือจ๊ะ” เทียนกัลยาชวนคุยเพื่อไม่ให้
อีกฝ่ายคิดเดินหนีอีก

“เจ้านายเก่าเคยเป็นคนไทย แต่ตอนนี้ท่านย้ายไปอยู่ที่อื่นแล้ว”
เด็กหญิงมองตามสายตาทหญิงชรา บ้านไม้หลังที่เธอจ้องอยู่
จนถึงเมื่อครู่ หัวใจของเทียนกัลยาเต้นกระหน่ำ...

เสียงรถจักรยานยนต์ดังคันการสนทนา เด็กหญิงพบชายวัย
กลางคนที่รถเข้ามาจอด เขาพูดกับหญิงชราหลายคำ จับใจความว่า
แม่ชอบเดินมาที่นี้ อีกฝ่ายกลัวผู้เป็นแม่จะเป็นลมเป็นแล้งไป ก่อนพา
ผู้เป็นแม่ขึ้นซ้อนท้ายรถ

“ขอบใจหลายๆ เดื่อนาง” เขาพูดแค่นี้ก็ขี่รถออกไป

เทียนกัลยาสบตาทหญิงชราอีกครั้ง ใจที่เต้นแรงบัดนี้คลายจ้วงหวั
ลงจนเกือบเป็นปกติ มีเพียงลมหายใจที่แผ่วล้าบอกความรู้สึกทั้งหมด
ทั้งหมด เด็กหญิงสุดลมหายใจเข้าปอดลึกยามหันกลับไปมองบ้าน
หลังเก่าอีกครั้ง

“เจอคนรู้จักใหม่เทียน” สาวร่างเล็กที่มีส่วนสูงไล่เลี่ยกันถาม
หลังจากดับเครื่องรถจักรยานยนต์เรียบร้อยแล้ว เพราะยางรถอ่อนเธอ
จึงขี่ไปเติมลม โดยทิ้งให้เทียนกัลยารออยู่ที่นี้ สายน้ำผึ้งนิ้วหน้าเมื่อ
เห็นดวงตาแดงก้ำของเพื่อน “แล้วนั่นร้องให้ทำไม มีใครทำอะไร”
น้ำเสียงร้อนรนทำให้เทียนกัลยารีบฉีกยิ้ม

“ไม่มีใครทำอะไรหรอกน้ำผึ้ง แค...” เทียนกัลยาหันกลับไปมอง
บ้านหลังเก่าอีกครั้ง

“ไม่มีคนอยู่ละสิ” อีกคนซึ่งพูดขึ้นหลังจากเห็นประตูบ้านถูก
คล้องด้วยโซ่และกุญแจเก่าเชลอะสนิม สายน้ำผึ้งถอนหายใจ เธอ
เป็นคนเดียวที่รู้เรื่องของเทียนกัลยา

“อ้อ มีคนบอกว่าเจ้าของบ้านไม่อยู่หลายปีแล้ว คงตั้งแต่...
ที่พวกเขาเสียชีวิตไปละมัง” เสียงแหบพร่าทำให้สายน้ำผึ้งรีบสวมกอด

เพื่อน เทียนกัลยาและเธอต่างได้รับการอุปการะโดยครอบครัว ‘วงศ์บุษบา’ โดยมีราชพฤกษ์และราชาวดีทำหน้าที่เป็นพ่อและแม่ให้ มีพี่น้องอีกสามคนคือสนฉัตร กัลปพฤกษ์ และพฤกษ์ลดาซึ่งต่างไปเรียนต่อที่ประเทศอังกฤษ

เทียนกัลยาถูกพาตัวมาส่งหลังจากสายน้ำผึ้งมาอยู่ที่ ‘คุ้มบุษบา’ ได้แปดปี หลานชายของราชพฤกษ์เป็นคนนำเทียนกัลยามาส่ง ทั้งเธอและเทียนกัลยาได้เรียนโรงเรียนเดียวกันที่วังเวียง ราชาวดีพยายามถามเทียนกัลยาหลายครั้งว่าเหตุใดถึงอยากมาอยู่ลาว แถมเจาะจงด้วยว่าต้องเป็นวังเวียง ทว่าไม่ว่าจะถามอย่างไร เทียนกัลยาก็ไม่ยอมพูดความจริง บอกแต่ว่าชอบที่นี่และอยากมาอยู่

สายน้ำผึ้งรู้เหตุผลที่แท้จริงเมื่อสัปดาห์ที่ผ่านมา หลังจากเทียนกัลยาเฝ้าฝันร้ายทุกคืนตั้งแต่มาที่นี่ ในคืนหนึ่งเพื่อนจึงยอมบอกเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้เธอฟัง และสายน้ำผึ้งก็ยินดีช่วยเพื่อนสืบหาความจริง

“นั่นก็ลำบากกันเถอะ เราสองคนออกมานานแล้ว เดี่ยวมีคนสงสัย” การตามหาคนที่ไม่เคยพบกันมาเป็นสิบปีเป็นเรื่องยาก สายน้ำผึ้งคิดว่าทั้งเธอและเทียนกัลยาต่างไม่มีศักยภาพในการสืบค้น อย่างไรก็ตามอายุยังน้อยเลย ประสบการณ์และเงินก็ยังไม่พอด้วยซ้ำ

“อืม ชอบใจมากนะน้ำผึ้ง”

“ใช่ ชอบจนชอบใจอะไร บอกแล้วไงว่าเพื่อนกัน ต้องช่วยเหลือกัน”

ทั้งสายน้ำผึ้งและเทียนกัลยาต่างได้ประสบพบพานเหตุการณ์โหดร้ายในชีวิต ทั้งสองจึงสนิทกันอย่างรวดเร็ว ถึงอย่างนั้นก็ไม่เคยมีสักวันที่เทียนกัลยาจะลืมดาวเรือง

สายน้ำผึ้งหันมามีกรุ้มกริมหลังจากเทียนกัลยาขึ้นซ้อนท้ายรถ

“ลองขี่ใหม่ ไกลๆ ถึงคุ้มค่อยเปลี่ยนกัน”

ใบหน้าเศร้าหมองค่อยๆ มีสีแดงเรื่อ “ไม่กลัวเราพาล้มหรือน้ำผึ้ง”

“กลัวจะยอมให้ขับเรอะ เอน่า...ค่อยๆ ขับไป เตียวก็เป็นเอง” พุดจบคนที่นั่งหน้าจึงก้าวลงรถ ขับบัตว์ออกให้เทียนกัลยาไปประจำตำแหน่งแทน ใบหน้าเปื้อนรอยยิ้มของสายน้ำผึ้งทำให้เทียนกัลยาอดยิ้มตามไม่ได้ สายน้ำผึ้งทำตัวเป็นครูฝึกสอนให้เธอขี่รถจักรยานยนต์คันนี้ ครั้งแรกที่ได้เห็นรูปทรงอันเป็นเอกลักษณ์ของรถจักรยานยนต์ยี่ห้อเวสป้า เทียนกัลยาก็ตกหลุมรักมันทันที ทำเอาใจเธอละลาย แม้ขี่ไม่เป็น แต่ถ้ามีโอกาสเทียนกัลยาก็จะมาดูบ่อยๆ คล้ำๆ มันเสมอ จนสายน้ำผึ้งแอบกระซิบบอกจะหัดให้ แต่ห้ามให้คนในบ้านรู้

เทียนกัลยาหันไปสบตาคุณครูมือใหม่ ฝ่ายนั้นยังคงฉีกยิ้มให้กำลังใจ พักพิศอบอกให้เธอลอง

“ถ้าล้ม น้ำผึ้งอย่ามาโทษเรานะ”

“เอน่า...ล้มไปก็ไม่มีใครว่า เตียวเราบอกว่าเราขับเอง แล้วถ้ารถพังก็ไม่ต้องห่วง โทร.หา ‘พี่พริก’ แป็บเดียวเตียวรถก็กลับมาคงสภาพฟรุ้งฟริ้งเหมือนเดิม”

‘พี่พริก’ หรือ ‘คุณพริก’ ที่คนในคุ้มบุษบาเรียกขานก็คือ กัลปพฤกษ์ ลูกชายคนรองของราชพฤกษ์และราชาวดีที่ดูแลสายน้ำผึ้งมาอย่างตามอกตามใจจนผู้คนในคุ้มต่างทักท้วง เทียนกัลยาจึงไม่มีโอกาสได้เจอชายหนุ่ม แต่ได้พบสนฉัตรพี่ชายใหญ่ของบ้านและพฤกษ์ลดแล้ว

“แล้วไม่กลัวพี่สนว่าเอาหรือไง”

ใบหน้าของสายน้ำผึ้งอง้าทันที เป็นที่รู้กันว่าในคุ้มบุษบา คนที่ดูสายน้ำผึ้งมากที่สุดก็คือสนฉัตร และคนที่เฝ้าสายน้ำผึ้งออกนอกหน้าก็ไม่ใช่ใครที่ไหน กัลปพฤกษ์พ่วงด้วยพฤกษ์ลด และหลายครั้งก็ราชพฤกษ์ ราชาวดีก็โอนอ่อนให้แก่สวณ้อยซึ่งอ่อนอย่างสายน้ำผึ้ง

“ก็อย่าให้คุณสนู้สิ โอ๊ย...เลิกพูดเถอะ” สายน้ำผึ้งไว้วาย ประหนึ่งว่าเทียนกัลยากำลังทำให้เสียขวัญ “ตกลงตัวจะซีไม่ซี ถ้าไม่ซีเราซีเองก็ได้ ดีชะอีก จะได้ถึงคัมไวกๆ คนอื่นจะได้ไม่สงสัย”

“ซีสิ” เทียนกัลยารีบบอก โอกาสแบบนี้หาได้เสียที่ไหน ด้วยราชพฤกษ์ห้วงเธอออกนอกหน้าเรื่องหัดซีรด บอกให้รอกลับพฤกษ์มาก่อนค่อยหัดทีเดียว คนสูงวัยให้เหตุผลว่าลูกชายคนรองสอนดี เพราะสัปดาห์เดียวสายน้ำผึ้งก็ซีไปทั่วคัม หลังจากนั้นสาวน้อยที่มาอยู่ในอุปการะของครอบครัววงศ์บุษบาก็ได้มอเตอร์ไซด์คันใหม่เอี่ยมเป็นของตัวเอง

เวสป่าสิคริมแล่นไปตามถนนลูกรังเลียบแม่น้ำของซึ่งจะพาไปสู่คัมบุษบา อีกฟากแม่น้ำเป็นภูเขาคินปุนน้อยใหญ่ขึ้นซ้อนกันวังเวียงมีสมญานามว่า ‘ก๊วยหลินเมืองลาว’ เพราะเป็นเมืองเล็กๆ ในหุบเขา โอบล้อมด้วยป่าไม้ที่ยังสมบูรณ์ มีแม่น้ำของไหลผ่านหล่อเลี้ยงชาวเมือง เทียนกัลยาที่ตอนนี้เปลี่ยนมานั่งซ้อนแหงนหน้าสูดอากาศบริสุทธิ์เข้าปอด เธอปฏิเสธไม่ได้เลยว่าชอบบรรยากาศที่นี่มาก แม้เป็นเมืองท่องเที่ยว แต่ก็เงียบสงบ

วังเวียงมีกิจกรรมมากมายให้นักท่องเที่ยวที่มาเยือนเลือก การล่องห่วงยางเป็นกิจกรรมหนึ่งที่เทียนกัลยาชอบ ตอนมาถึงใหม่ๆ เธอไปล่องห่วงยางทุกวันโดยมีพู่ทชาติไปเป็นเพื่อน แก้มขาวอมชมพูขึ้นสีเรื่อยามนึกถึงชายหนุ่มนามดอกไม้

“เออสิมไป ว่าจะถามตั้งแต่เช้าแล้วว่าตัวแกะพัสดุหรือยัง” สายน้ำผึ้งเอี้ยวหน้ามาถามแวบหนึ่งก่อนจะหันกลับไปมองตรงเหมือนเดิม

“แกะแล้ว”

“แล้วพี่พูดสงอะไรมาให้ล่ะ”

“ส่งโน้ตบุ๊กมาให้ บอกพี่เกิดฝากมา”

“หือ?” หัวคิ้วของสายน้ำผึ้งย่นเข้าหากัน “พี่เกิดอยู่ไทย แต่พี่พูดส่งมาจากสเปน แล้วบอกพี่เกิดฝากมาเนี่ยนะ”

“อ้อ สงสัยชื่อที่สเปนมันตึกว่ามั้ง”

“อ้อ” น้ำเสียงอ้อออเหมือนเข้าใจของสายน้ำผึ้งสะกดหูเทียนกัลยา

“อ้ออะไรกัน”

“ก็อ้อ...เข้าใจแล้วไงล่ะ”

“เราว่าไม่น่าใช่เนะ” คนรู้ทันดักทาง ไม่ปล่อยให้สายน้ำผึ้งอ้อแบบปล่อยผ่าน

“เออน่า ตอนแรกเราแค่คิดว่าพี่พูดจะสเปคัลเทียนเหมือนกับพี่ที่พริกทำกับเราเสียอีก” สาวน้อยที่รู้ตัวว่าเป็นคนโปรดของกัลยา พฤกษ์บอกเสียงกั้วหัวเราะ สายน้ำผึ้งรักกัลยาพฤกษ์อย่างพี่ชายแท้ๆ มีเรื่องอะไรสาวน้อยมักนึกถึงชายหนุ่มก่อนใคร

“คุณพูดไม่มีเหตุผลต้องทำแบบนี้หรือหน้า”

“มีสิ อย่างพี่พริกตามใจเราก็เพราะเห็นเราเป็นน้องไง” สายน้ำผึ้งหยุดรถข้างทางก่อนจะถึงหน้าทางเข้าคุ้มบุษบา “นั่นแน่...ทำไมต้องหน้าแดงด้วยล่ะ ตัวก็อยากให้พี่พูดทำเหมือนที่พี่พริกทำกับเราใช่ปะล่ะ...” สาวน้อยโลกสวยล้อเลียนเพื่อน

เทียนกัลยาอึดอัด...กับการกระเถิบและเปิดพู่อย่างพี่สาว แต่กับพฤษชาติ เธอเองก็ไม่มั่นใจ เหมือนมีเส้นบางๆ ที่ทำให้มองเขาอย่างพี่ชายไม่ได้

“อ้อ อย่ามัวแต่พูดเรื่องไร้สาระน่า รีบๆ ขับรถเลย เดี่ยวคนที่คุ้มเป็นห่วง”

ความห่วงใยของคนในคุ้มที่เทียนกัลยาอยากขึ้นมาอ้างทำให้สายน้ำผึ้งรีบสตาร์ทเครื่องอีกครั้ง สองสาวต่างอยู่กันอย่างเกรงอก

เกรงใจผู้คนในบ้าน ซึ่งข้อนี้ทำให้ทุกคนรักและเอ็นดูทั้งสองคน

บ้านไม้สักหลังใหญ่ตั้งอยู่กลางคุ่มนุชบาเป็นที่พักพิงของครอบครัววงศ์นุชบา โดยมีห้องนางเป็นประมุขของบ้าน ราชพฤกษ์ซึ่งเคยพำนักอยู่ที่ประเทศอิตาลีภรรยาย้ายกลับมาอยู่ที่นี้หลังๆ โตและต่างแยกย้ายไปร่ำเรียนที่ประเทศอังกฤษ คนที่ยิ่งหล่อเหล่าเหมือนสมัยหนุ่มๆ กลั้นหัวเราะเมื่อเห็นผู้เป็นภรรยาชะเง้อคอมองออกไปนอกบ้านครั้งแล้วครั้งเล่า

“พอเถอะแม่ซ้อ แม่ละปวดคอแทนเรา” ซ้องนางท้วงลูกสะใภ้ด้วยสีหน้าขบขัน รู้ดีว่าราชชาติทั้งรักทั้งหลงสายน้ำผึ้งและเทียนกัลยาขนาดไหน เพราะตัวหล่อนเองก็เอ็นดูสองสาวไม่น้อยไปกว่ากัน

“โธ่แม่แย้ม ซ้อห่วย กลัวยายน้ำผึ้งจะทำเก่าไปหัตถ์ให้เทียนนะคะ ราคานี้เขาเหมือนตาพริกจนน่าเป็นห่วง” ราชชาติบ่นถึงลูกชายแต่เดิมาก็ปลุกพฤกษ์มีชื่อเล่นว่าพฤกษ์ตามผู้เป็นลุง แต่ด้วยวีรกรรมอันแสนสัน ทำให้ทุกคนต่างลงความเห็นว่าคุณควรเรียกขานตามระดับความแซบ

“ไว้ใจลูกเถอะนาน้องซ้อ ถ้าน้ำผึ้งหัตถ์ให้เทียนจริง ล้มมาผมเชื่อว่าลูกสาวคนที่สี่ของคุณจะเป็นคนรับผิดเอง” ราชพฤกษ์ล้อผู้เป็นภรรยา เขามักเรียกสายน้ำผึ้งว่าเป็นลูกคนที่สี่ ส่วนเทียนกัลยาเป็นลูกสาวคนสุดท้อง

“คะ! แล้วตาพริกก็จะแจ้นมาปลอบน้อง คุณจะได้เห็นหน้าลูกชายด้วยใช่ไหมคะ” คนรู้ทันดักสามี ซ้องนางและราชพฤกษ์ต่างหัวเราะร่วน

“มาก็ดีเหมือนกันนะ ตาพริกยังไม่เจอกับเทียนเลย แม่ว่าถ้าได้เจอกันกัน ตาพริกคงถูกชะตาเหมือนที่แม่รู้สึก” ซ้องนางนึกถึงหลานชายที่ไม่ได้กลับมาเยี่ยมหลายเดือนแล้ว

“ถูกชะตาก็ดีค่ะ แต่อย่าได้มาเอาอกเอาใจกันจนเสียคนอย่าง ยายน้าผึ้งเลย” ราชาวดีบ่นเพราะความเอ็นดูไปอย่างนั้นเอง ความจริง แล้วสาयน้ำผึ้งอาศัยอยู่ในบ้านนี้อย่างสงบเสงี่ยมเฉยเมยตัว

“เทียนคงไม่เหมือนน้ำผึ้ง รายนันเขาเลี้ยงกันมาตั้งแต่เล็กแต่น้อย เออ...เรื่องที่แม่บอกว่าไ้ แม่ชอบบอกเด็กสองคนหรือยังเรื่องเรียนต่อ” ซ้องนางถามถึงเรื่องการศึกษาของเด็กหญิงทั้งสอง แม้จะไม่มีสายเลือดวงศ์ขุนบา แต่คนสูงวัยก็ตั้งใจจะส่งเสียให้เรียนเทียบเท่า ลูกหลาน

“บอกแล้วค่ะ สองคนเขาปฏิเสธเสียงแข็งเสียว เทียนนะไม่เท่าไรหว่า ขอเข้าใจว่าเพิ่งมาอยู่ที่เลยเกรงใจ ไม่อยากให้เราเสียเงินเสียทองไปกับแก แต่ยายน้าผึ้งนี่ถึงกับเป่าปี่บอกคุณแม่ไม่รักไม่เอ็นดูเหมือนเดิมแล้ว ยกเหตุผลล้านแปดมาพูดจนซ้อรู้สึกผิดที่คิดได้ลูกให้ไปเรียนไกลถึงอังกฤษ”

ราชพฤกษ์ได้ยินดังนั้นจึงระเบิดเสียงหัวเราะพร้อมกับซ้องนางที่ตบเข้าขาดอย่างถูกใจ

“เฮ้อ...เอาละ เขายังไม่อยากไปก็ให้อยู่กับเราก่อน แต่แม่ยอมอีกแค่สามปีเท่านั้นนะ หลังจากนั้นสองคนต้องไปอยู่กับพี่ๆ ที่อังกฤษ บอกเขาว่าเราไม่ได้ให้เขาทำเพื่อใคร แต่เพื่อตัวเขา อนาคตของเขาเองทั้งนั้น ถ้ายังอ้างว่าเกรงใจก็ไล่ไปเลย บอกไปว่าถ้ายังเกรงใจก็แสดงว่าเราไม่เห็นเราเป็นคนในครอบครัว” ซ้องนางบอกเสียงจริงจังซึ่งทำให้ทั้งลูกชายและลูกสะใ้กั้มแก้่มปริ ดีใจแทนเด็กทั้งสองที่ได้รับความรักและเอ็นดู

“ส่งสัยะจะมากันแล้วครับ” ราชพฤกษ์บอกหลังจากได้ยินเสียงรถมอเตอร์ไซด์แล่นมาจอด รถที่สาयน้ำผึ้งเข้าใจว่าพี่ชายอย่างคุณพริกซื้อให้

“หายไปไหนกันมา” ราชาวดีถามทันทีที่เห็นหัวดำๆ โผล่ขึ้นมา

จากบันไดหน้าบ้าน

สายน้ำผึ้งยิ้มแฉ่งให้คนที่นั่งหน้าคูอยู่ตรงหอนั่ง ส่วนเทียนกัลยา
ยิ้มแห้งๆ ด้วยเพราะยังไม่คุ้นกับคุณแม่คนใหม่ ขนาดมาอยู่ที่นี้ได้
หลายเดือนแล้วก็ตาม

หลังจากมาถึงที่นี่ได้หนึ่งวัน เธอก็ถูกตามตัวมาพูดคุย ราชาวดี
ยื่นกรานจะให้เธอเรียกแม่เหมือนที่สายน้ำผึ้งเรียก โดยเธอจะมีราชาวดี
เป็นแม่ ราชพุกฤษ์เป็นพ่อ และมีชื่อนางเป็นคุณยาย สาเหตุที่ต้อง
เรียกชื่อนางว่ายายเพราะพุทษชาติให้เหตุผลว่า เทียนกัลยาเป็น
‘ฟาเบรกลาส’ หาใช่ ‘วงศ์บุษบา’ หากราชพุกฤษ์และราชาวดีเปรียบ
เสมือนพ่อแม่ ฟาปิไอ้และลีลาวดีก็เป็นเช่นกัน

เทียนกัลยาซาบซึ้งในน้ำใจของครอบครัววงศ์บุษบาที่มีต่อเธอ
คิดมาตลอดว่าตัวเธอโชคดีตั้งแต่ได้พบการะเกดและพระรัชชล

“ขี้รถเล่นแถวๆ นี้แหละค่าแม่ซ้อ” สายน้ำผึ้งเป็นคนตอบ

“ขี้รถเล่นอะไรตั้งสองชั่วโมง” ราชาวดีดูเสียใจไม่จริงจัง

“มันเพลินไปหน่อยอะ ก็เทียนนะสิคะ ให้น้ำผึ้งพาไปนั่งเล่นดู
ฝรั่งแถวๆ ทางเข้าคุ่ม”

เทียนกัลยาทำหน้าที่เหลือพักหนึ่ง ก่อนจะค้อนให้ลูกศิษย์ตัวแสบ
ของคุณพริกผู้เลี้ยงซ้อ ใครกันที่มักพาเธอไปส่องฝรั่งหล่อๆ ถ้าไม่ใช่
ยายน้ำผึ้งชม ทางเข้าคุ่มเป็นถนนเลียบริบติดแม่น้ำของซึ่งเป็นเส้นทางที่
นักท่องเที่ยวมักมาพายเรือคายัค ล่องห่วงยาง

“เกือบจะเชื่ออยู่แล้ว ถ้าไม่มีเรื่องส่องฝรั่งหนุ่มหล่อ” ราชพุกฤษ์
กระเช้าอย่างรู้ทัน ก่อนจะถูกสวมกอดโดยคนชู้ซ้อน

“แหม...พ่อคุณ น้ำผึ้งไม่ยอมอมองฝรั่งถอดเสื้อโชว์กล้ามเนื้อ
ลอนผิวขาวจ้ะน่าเจี๊ยะจริงๆ ค่า ก็แค่พาเทียนไปเปิดหูเปิดตาเท่านั้น
เอง”

ราชาวดีค้อนปะหลับปะหลือก “แม่แต่คำพูดยังถอดตาพริกมา

ช้อลละกัลุ่มใจ...”

คนที่เหลือต่างพากันหัวเราะ ไม่เว้นแม้แต่เทียนกัลยา เธอชัก
อยากพบคุณพริกตัวเป็นๆ บ้างแล้ว ผู้ชายแบบไหนกันนะ...ที่พา
น้องสาวไปนั่งส่องฝรั่งนั่งน้อยหม่นน้อยล่องห้วงยาง

“คงไม่ได้ไปไกลถึงบลูลาถุนไซ้ใหม่” ราชพฤกษ์ถามอย่าง
ห่วงใย บลูลาถุนคือสถานที่ที่เกี่ยวอดฮิตของนักท่องเที่ยวที่มาเยือน
วังเวียง ซึ่งอยู่ห่างจากคุ่มบุษบาเกือบสิบกิโลเมตร

“ไม่ได้ไปทางนั้นจริงๆ ค่ะ แม้ว่าน้ำผึ้งจะชวน แต่เทียนปฏิเสธ”
คราวนี้เป็นเทียนกัลยาที่ตอบคำถามบ้าง

สายน้ำผึ้งถลิ่งตาใส่เพื่อนทันที ราชาวดีเห็นเข้าจึงยิ้ม ดูท่า
แม่ น้ำผึ้งขมจะเจอคู่ปรับเสียแล้ว

“เอาเถอะ ถ้าไม่ได้ไปไหนไกลก็ดีแล้ว ไปหาข้าวหาลากินกันซะ
จะป่วยโง่งแล้วคงหิวกันแย่” ซ้องนางตัดบท ไม่ให้ลูกชายและลูกสะใภ้
บ่นหลานไปมากกว่านี้

สองสาวรีบคลานมากอดประมุขของบ้าน โดยที่เทียนกัลยา
กอดแค่หลวมๆ เพราะยังไม่คุ้นชินเหมือนสายน้ำผึ้งที่กอดแน่นจนคน
สูงวัยต้องทำวงด้วยใบหน้าเพื่อนรอยยิ้ม

เทียนกัลยาชอบที่นี่ ชอบผู้คน ชอบสถานที่ ชอบความสงบ
ท่ามกลางธรรมชาติ แม้ว่าลึกๆ แล้วในหัวใจเธอเหมือนมีคลื่นใต้น้ำที่
พร้อมจะพัดพาทุกความสุขไปจากชีวิต หากการเสียชีวิตของตาสร้าง
รอยร้าวในหัวใจ การพลัดพรากจากน้องสาวก็คงเหมือนมีดินับหมื่น
เล่มปักแทงใจ

ท่ามกลางความสุขความอบอุ่น เทียนกัลยายังรู้สึกขมขื่นเสมอ
อดีต...ไม่เคยตายไปจากหัวใจ พอๆ กับความคิดถึงที่ไม่เคยสร้างซา
ไปหน้าของดาวเรืองและเสริมยังคงผุดขึ้นมาทุกครั้งที่มีโอกาส
จมจ่อมอยู่กับห้วงอดีต ช่วงมาอยู่ใหม่ๆ ในแต่ละวันของเทียนกัลยา

ช่างผ่านไปอย่างยากเย็น แต่ด้วยความรักของทุกคน ทำให้เด็กหญิง
ยึดลู่

‘ถ้าเทียนไม่รักตัวเอง แล้วเทียนจะรักใครได้’

‘ฉันจะคอยอยู่เคียงข้างเทียนเสมอ จะเป็นพี่ เป็นเพื่อน หรือ
เป็นใครก็ได้ที่เทียนอยากให้เป็น ขอแค่เทียนลุกขึ้นก้าวไปข้างหน้า’

ทุกคำพูดของพุทธชาติซึ่มลึกไปถึงก้นบึ้งหัวใจสาวดอกเทียน
ทุกครั้งที่คิดว่าไม่เหลือใครแล้ว ในหัวก็มักมีประโยคเหล่านี้ดังขึ้นมา
เทียนก็ลยาก็มมอมมือตัวเอง มีน้อยที่ครั้งหนึ่งเคยมีมือหนาใหญ่คอย
เกาะกุมให้ความอบอุ่น ตลอดการเดินทางจากเมืองไทยมายังวังเวียง
มีน้อยๆ ของเธอถูกเขากอบกวมเอาไว้เสมอ ท่าที่เข้มแข็งที่แสดงให้เห็น
การเกิดขึ้นในที่แรกถูกทลายด้วยความห่วงใยของอีกคน

พุทธชาติพูดเหมือนเข้ามานั่งอยู่กลางใจ เขาไม่ได้ถาม แต่คอย
พริบปลอบ

‘ไม่ว่าหนทางข้างหน้าต้องเจอกับอะไร ขอให้เทียนจำเอาไว้
ว่าเทียนไม่ได้ตัวคนเดียว อีกไม่นานหรอกเทียนจะรู้ว่าฉันหมายถึงใคร
บ้าง คนที่จะคอยอยู่เคียงข้างเทียน คอยให้กำลังใจ ห่วงใยกันเหมือน
อย่างที่คนในครอบครัวรู้สึกต่อกัน’

ชายหนุ่มพูดเอาไว้ไม่ผิด เพียงแค่ระยะเวลาไม่ถึงหกเดือนนี้
ชีวิตที่คิดว่าไม่เหลือใครเลยกลับมีผู้คนมากมายเข้ามาในชีวิตเทียน-
กัลยา นอกจากครอบครัวของราชพฤกษ์แล้ว ก็ยังมีครอบครัวฟาเบร-
กลาส และคนอื่นๆ อีกมากมายที่แสดงความห่วงใยเธอ

ตอนมาที่คุ้มบุษบาใหม่ๆ สนฉัตรยิ้มให้เธออย่างอบอุ่นใน
ครั้งแรกที่ได้เจอกัน ส่วนพฤกษ์ลดตาตรงเข้ามาสวมกอด คนอื่นๆ ก็ดู
ใจดีทุกคน ยกเว้น...สายน้ำผึ้งที่ทำหน้าจ้ำตั้งแต่แรกเห็น หน้าจ้ำนั้น
ทำให้ราชวดีอดกระเข้าไม่ได้ว่าลูกสาวกลายเป็นตัววิจฉาเข้าเสียแล้ว
น้ำผึ้งหวานเลยกลายเป็นน้ำผึ้งขมจนคนอื่นๆ ต้องคอยโอบี้ รวมถึง

สนัศจรรย์ที่มักจะทำหน้าดูด้วย ทุกคนในบ้านไม่ได้ทำให้เทียนกัลยา
อึดอัดแต่อย่างใด แม้ว่าสายน้ำผึ้งจะมีท่าทางมินตึง

เวลาผ่านไปไม่นาน ท่าทางมินตึงแปรเปลี่ยนเป็นเห็นใจและ
ห่วงใย สายน้ำผึ้งพบเทียนกัลยาออกมานั่งร้องไห้ตรงนอกชานใน
คืนหนึ่ง ชีวิตที่เคยพานพบความสูญเสียทำให้ทั้งสองคนเข้าใจกันได้
เป็นอย่างดีจนกลายมาเป็นเพื่อนสนิทกันในที่สุด

**“เทียน...เทียน! โทรศัพท์ดังนะ” เสียงของสายน้ำผึ้งดังคั่น
ภวังค์ของเทียนกัลยา เธอรีบล้วงโทรศัพท์มือถือในกระเป๋ากางเกง**

**“ยายเทียน! ทำอะไรอยู่เนี่ย พี่โทร. หาตั้งนานกว่าจะรับสาย”
การะเกดแว๊ดมาตามสาย**

เทียนกัลยายิ้มแห้งให้โทรศัพท์ ตอนนี้สายน้ำผึ้งผละขึ้นบ้านไป
แล้ว **“เทียนคิดอะไรเพลินๆ เลยไม่ได้ยินเสียงโทรศัพท์ค่ะพี่เกิด”**

**“เฮอะ คิดถึงฝรั่งหนุ่มหล่อแถวนั้นหรือเปล่า ได้ข่าวว่าไปส่อง
หนุ่มกันทุกวัน”** แก้มอมชมพูของเด็กวัยสิบสองปีแดงก่ำ

**“ไม่จริงซะหน่อย เทียนแค่ไปส่องห่วงยาง ไม่ได้ไปส่องฝรั่งอย่าง
ที่ทุกคนเข้าใจ”**

“ให้มันจริงเถอะ ว่าแต่ทำอะไรอยู่”

“เทียนนั่งเล่นอยู่ท่านี้ค่ะ”

**“นั่งเหม่อเดียวตักน้ำตักทำไปจะแยเอา ที่หลังอย่าไปนั่งคนเดียว
นะ”** เสียงของคนที่ทำตัวเป็นแม่แก่มากกว่าพี่สาวช่วยจูดรอยยิ้มกว้าง
บนใบหน้าหมองเศร้า

“พี่เกิดขี้บ่นจัง เทียนละสงสารอ้ายหมอน้ำ”

**“เฮอะ ปากบอกสงสารอ้ายหมอ แต่พอชวนอยู่ด้วยกันไม่ยก
ตอบรับ หนีตามพุดไปวังเวียงจนได้”**

“หือ...เทียนหนีตามคุณพุดที่ไหน พี่เกิดพุดอะไรก็ไม่รู้ พี่เกิด

ต่างหากที่วานให้คุณพุดมาส่งเทียน”

“ไม่หนีเสีย แล้วใครกันที่จับมือพุดวิ่งขึ้นรถหนีไป” การระเบิดบอกเสียงกั้วหัวเราะ ภาพเทียนกัลยาและพุทชชาติจับมือกันวิ่งหนีเธอผุดขึ้นมา

“ก็ตอนนั้นพี่เกิดทำท่าจะอาละวาด แถมยังบอกจะซังเทียนไว้ในห้อง เทียนกั้วพี่เกิดเปลี่ยนใจเลยให้คุณพุดพาหนี เอ๊ย พาออกจากบ้านเร็วๆ”

“ยะ แก่ตัวกันได้เป็นคั้งเป็นแควแบบนี้แสดงว่าสบายใจขึ้นแล้วไซ้ใหม่” คนที่คอยโทร. มาสอบถามข่าวอยู่เสมอแสดงความห่วงใยเหมือนทุกครั้ง

“ดีขึ้นมากเลยคะ ตอนนี่เทียนอยากพบคุณพริกจังเลยคะพี่เกิด” ได้ยินชื่อก็ลปพฤติกรรมหลุดออกจากปากสายน้ำผึ้งบ่อยเข้า เทียนกัลยาเลยนึกอยากเจอตัวจริงของชายหนุ่ม

“อีกสองอาทิตย์คงได้เจอกันสักที ที่นี้ได้เจอกันทั้งตระกูลเลยทีเดียวนะ”

“หืม ทุกคนจะมาที่นี่หรือคะ แต่...ยังไม่ถึงวันเกิดยายไม่ใช่หรือคะ” เทียนกัลยาพุดถึงงานวันเกิดของซ่องนางที่จัดขึ้นทุกปี และลูกหลานทั้งตระกูลจะมารวมตัวกัน

“ใช่ แต่อุ้มจะแต่งงานนะ ลุงคุณบอกกับแม่พี่ว่าจะพาเทียนมาด้วย ไว้เราเจอกันที่เซียงรายนะ”

“เอ่อ ค่ะ”

“อ้ออ้ออะไร จะถามว่าพุดไปด้วยหรือเปล่าไซ้ใหม่”

“โอพี่เกิดนะ เทียนรู้อยู่แล้วละว่ายังไงคุณพุดก็ต้องไป” เทียนกัลยาโอดครวญอย่างไม่เข้าใจว่าทำไมการระเบิดถึงชอบแซวเธอเรื่องพุทชชาตินัก ถ้ารู้ว่าการจับมือพากันวิ่งหนีขึ้นรถจะทำให้การระเบิดแซวเรื่องนี้ไม่เลิก วันนั้นเธอคงต่างคนต่างวิ่ง

“ยะ...จึ้งเจอกันนะ”

“คะ...อ้อ...เดี๋ยวคะ ขอขอบคุณสำหรับโน้ตบุ๊กนะคะคะพีเกิด เทียน
สัญญาว่าจะเอาไว้ใช้หาข้อมูลความรู้ ไม่เอาไปส่องหนุ่มเด็ดขาด”

“โน้ตบุ๊ก?”

“คะ ก็โน้ตบุ๊กที่ฝากคุณพูดซื้อให้ไงคะพีเกิด”

“อ่า...แม่ดอกเทียนแสนซื่อโดนพ่อดอกพูดจอมเจ้าเล่ห์ต้มเข้า
แล้ว” การเกิดกรรมมาตามสายอย่างอารมณ์ดี

“หมายความว่าไงคะพีเกิด”

“ก็หมายความว่าพีไม่ได้ซื้อ เพราะถ้าพีซื้อ พีก็ส่งให้จากไทย
เลยสิ แต่ไอ้ที่เราได้รับนะของพูดเขาซื้อให้ แล้วอะไรรนะ...ที่รับปาก
เมื่อกี้เนะ จะไม่เอาไปส่องรูปหนุ่มเด็ดขาด หมายความว่ายังไง”

“เออ...คุณพูดบอกพีเกิดสั่งคะ” คนถูกต้มเสียเปลือกหน้าแดง
เธอกำลังรู้สึกเหมือนที่สายน้ำผึ้งรู้สึกต่อกัลปพฤกษ์ ‘...ว่าแต่สาย-
น้ำผึ้งหน้าแดงด้วยไหมนะ’

“ฮ่าๆ...กะแล้วเหี่ยวว่าพูดคงหาตัวตายตัวแทนหลังจากพีแต่งงาน
อีกหน่อยพูดคงคุมเทียนแจ ที่นี้ละ...แม่ดอกเทียนเอ๋ย หาผัวยากคะ
พี่น้อง!” คนเคยโดนคุมตัวแจ่มาก่อนพี่น้อง

“พีเกิดนะ...อย่ามาขู่เทียนนะ แถวนี่ฝรั่งเยอะเยอะ” เป็นเพราะ
คุ้นเคยและผูกพันกันมากกว่าเดิม เทียนกัลยาจึงกล้าต่อปากต่อคำ
พูดทำนองนี้กับการเกิด

“ว้าย...ตั้งแต่นิทกับยายน้ำผึ้งปากดีขึ้นเยอะ อีกหน่อยคงแผลง
ฤทธิ์ให้ป่าซอกกับลุงคุณกลุ่มที่ลูกสาวสองคนสุดท้องจ้องแต่จะหาผัวฝรั่ง”

“พีเกิดด...เทียนแค่พูดเล่นเท่านั้น ไม่อยากได้แฟนฝรั่งจริงๆ
ซะหน่อย” คนโดนแหวงเถียงกลับหน้าแดง แม้จะรู้ว่าการเกิดพูดเล่น
แต่เธอหน้าแดงจริง เพราะยายน้ำผึ้งขมมักพาเธอไปส่องหนุ่มฝรั่งบ่อยๆ
ที่วังเวียงนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่เป็นฝรั่งมั่งคั่ง ส่วนคนไทยและเกาหลี

ก็เยอะพอกัน วันดีคืนดีสายน้ำผึ้งยังคงชวนเธอไปเป็นผู้ช่วยไกด์นำเที่ยวบริษัทคนรู้จักกันด้วย

การไปเป็นผู้ช่วยไกด์วันแรกทำให้เทียนกัลยาถูกหนุ่มต่างชาติจีบ แม้จะอายุอานามเพียงสิบสองปี แต่ทั้งเทียนกัลยาและสายน้ำผึ้งต่างมีใบหน้าที่ฉายแววว่าอีกไม่กี่ปีจะกลายเป็นสาวสวย หลังจากนั้นเทียนกัลยาก็ไม่ไปเป็นไกด์นำเที่ยวอีก สายน้ำผึ้งก็เลิกเหมือนกัน เพราะสนฉัตรจับได้และดุค่อนข้างแรง

หลังจากวางสายจากการะแจะ เทียนกัลยาก็หันมานั่งจ้องโน้ตบุ๊กที่วางอยู่ข้างกายตาไม่กะพริบ

“คุณพูดคงอึดอัดหากจะขอเป็น ‘พี่ชาย’ ตรงๆ” เด็กหญิงพิมพ์มาก่อนจะยิ้มกว้าง ได้ยินสายน้ำผึ้งพูดถึงกัลปพฤกษ์บ่อยเข้า เธอก็ชักอยากมีพี่ชายเป็นของตัวเองบ้างแล้ว

รอยยิ้มหวานค่อยๆ หุบลงเมื่อใบหน้าของน้องสาวผู้ขี้เมาในหัวงำค้ำนี้ ดวงตาสีน้ำตาลล้อมกรอบด้วยขนตานั้นน้ำจิ้มคลอเทียนกัลยาให้สัญญาากับตัวเองว่า นอกจากจะตามหาพ่อแม่ที่แท้จริงแล้ว เธอจะพยายามตามหาดาวเรื่องด้วย

“พี่หวังว่าดาวน้อยของพี่จะมีความสุขกับครอบครัว หากมีวาสนาต่อกัน...สักวันหนึ่งเราจะต้องพบกันอีก พี่สัญญาว่าจะตามหาดาว จะกอดดาวแน่นๆ อย่างที่ดาวชอบให้พี่ทำ...พี่สัญญา”

สายลมพัดพาไปไม้แห้งให้ปลิวตกลงไปบนผืนน้ำ ไผ่ใบน้อยหมุนวนก่อนจะลอยเอื่อยไปตามกระแสน้ำ ทิ้งให้คนใจลอยมองตามมันไปจนลับตา...

2

ตระกูลดอกไม้

แสงแดดอุ่น ๆ ทอจับต้นชาเขียวขจีที่ปลูกโค้งตามสันเขา ลดหลั่นเป็นขั้นบันไดยาวสุดลูกหูลูกตา เทียนกัลยาที่เดินทางมาร่วมงานแต่งงานของอัญชันและเทียบศิธรพร้อมครอบครัววาทพฤษ์จ้องมองเจ้าสาวในชุดไทยดุสิต ตัวเสื้อสีม่วงเม็ดมะปรางปักลวดลายดอกไม้โบราณงามแปลกตา เทียนกัลยาอยมรับกับตัวเองว่าเธอเห็นชุดแต่งงานมาไม่มากนัก แต่สิ่งที่มั่นใจตอนนี้คือชุดที่อัญชันสวมงดงามจนเธอประทับใจ พิธีแต่งงานในวันนี้เป็นไปอย่างเรียบง่ายได้ต้นกำมุดต้นใหญ่บนเนินซึ่งแผ่กิ่งก้านสาขาให้ร่มเงา ใ้ว่าชุดแต่งงานอัญชันจะสวยอย่างเดียว บรรยากาศรอบๆ ก็สวยด้วย เป็นครั้งแรกที่เทียนกัลยาได้มาร่วมงานแต่งงานกลางแจ้งท่ามกลางธรรมชาติ

สินสอดทองหมั้นเป็นอีกอย่างที่ทำให้ผู้มาร่วมงานฮือฮาพูดกันไม่ขาดปาก หลายคนแซวว่าพ่อเลี้ยงสิงห์แห่งไร่พนาลีหมดตัวก็คราวนี้เอง เจ้าบ่าวยิ้มรับคำแซวด้วยสีหน้าสดชื่น และที่ฮือฮาไปกว่านั้นเห็นจะเป็น ‘รถล้อเลื่อน’ ที่เป็นหนึ่งในสินสอด เทียนกัลยาและสายน้ำผึ้งถึงกับหลุดหัวเราะตอเห็นเจ้ารถล้อเลื่อนสี่คันมีกระป๋องนมผูกกับบันไดขึ้นพุ่มหวานแหวนห้อยท้าย

“พอร์ช บีเอ็มดับเบิลยู บีเอ็มเอกซ์นั่นพอรู้ แต่เอที่คืออะไร

เทียนรู้ใหม่” สายน้ำผึ้งที่ตัวติดกับเทียนกัลยากระซิบถาม

“ไม่รู้สิ รถยี่ห้ออะไรใช้อักษรย่อว่าเอทีบ้างล่ะ” เทียนกัลยา
สายหน้าแล้วเป็นฝ่ายถามคืน

“ไม่รู้เหมือนกัน รู้แต่ว่าแฟนพี่อัญนี่ตลกร้ายเนอะ ดูหน้าลุง
ฟาบีลีแดงแดง”

เทียนกัลยากลับยิ้มขบขัน เธอได้เข้าไปฝากเนื้อฝากตัวกับฟาบีโอ
และลีลาวดี รวมถึงญาติๆ คนอื่นๆ ตั้งแต่เมื่อวาน และเป็นไปอย่างที
พุทธชาดเคยพูดเอาไว้

เธอไม่ได้อยู่ตัวคนเดียวอีกต่อไปแล้ว

“ซุบซิบอะไรกันสองสาว” เป็นเสียงของกัลปพฤกษ์ที่ทำท่าจะ
โอ้เทียนกัลยาตั้งแต่แรกพบ ชายหนุ่มพะเน้าพะนอถามว่าเธอขาดเหลือ
อะไรบ้าง เดี่ยวพี่พริกจะจัดหามาให้ ครั้นเทียนกัลยาปฏิเสธ เจ้าตัว
ก็ทำหน้าหงอย บอกเทียนกัลยาเห็นเขาเป็นคนอื่น

“เปล่าค่ะ แค่ว่าแฟนพี่อัญเป็นคนตลก” สายน้ำผึ้งพยัก
พยับไปทางรถล้อเลื่อน

“อ้อ” กัลปพฤกษ์ยิ้มก่อนจะหัวเราะในลำคอ เขาก็ออดขำไม่ได้

“ว่าแต่เอทีแปลว่าอะไรคะพี่พริก”

“เด็กโง่...ก็ทีมอัญชั้นไงเล่า”

เด็กสองคนที่โดนค่อนว่าโง่ยิ้มกว้าง ไม่ถือสาเพราะรู้ว่าชายหนุ่ม
พูดด้วยความเอ็นดู

“พี่สิงหนักรักจังเลยนะคะ” สายน้ำผึ้งชมเปาะ นอกจากเทียบศิขร
จะน่ารักแล้วยังหล่อมั่งมาก

“นี่แน่ะ!” มะ هنگกลุกยกอมหล่นตุ๊บที่กลางกระหม่อมสายน้ำผึ้ง
“บอกก็ทีแล้วว่าห้ามจ้องผู้ชาย”

“ไอ้ยะ! ก็ติดมาจากพี่พริกนั่นแหละ เทียนเองก็จ้อง ทำไมไม่แจก
มะ هنگบ้างล่ะ”

เทียนกัลยาหน้าเหลือ ยิ้มแห้งๆ ให้กัลปพฤกษ์

“ยังไม่สนิทมาก ขอเวลาอีกหกเดือน เดี่ยวได้กินมะเขงกเท่ากัน”

“งั้นเทียนจะไม่สนิทกับพีพริก” เทียนกัลยารีบออกตัว อมยิ้มเมื่อเห็นใบหน้าเขาเรื่องของชายหนุ่มที่ตั้งตนจะเป็นพี่ชาย

“ก็ลองสิ คอยดูเถอะ เธอจะรักพี่มากกว่าคนอื่นๆ เหมือนยายน้ำผึ้ง”

ทั้งเทียนกัลยาและสายน้ำผึ้งต่างหัวเราะ ลึกๆ เทียนกัลยาซักชอบกัลปพฤกษ์ เขาเป็นกันเอง ชอบเอาอกเอาใจเหมือนเธอเป็นน้องสาวจริงๆ แต่เรื่องที่จะ ‘รัก’ มากกว่าคนอื่นๆ นั้น เทียนกัลยายังไม่แน่ใจ

ริมฝีปากอ้มสีชมพูคลี่ยิ้มยามสานสบตากับพุทธชาติ พอ

ชายหนุ่มพยักหน้าเป็นเชิงให้เข้าไปหา เทียนกัลยาก็ลุกแต่โดยดี จึงไม่เห็นสีหน้าของกัลปพฤกษ์และสายน้ำผึ้ง พุทธชาติยื่นรอกเด็กหญิงอยู่ข้างซุ้มขนมไทยที่จัดวางได้อย่างน่ารับประทาน

“กินอะไรหรือยังเรา”

“เมื่อเช้ากินข้าวมาแล้วค่ะ” เด็กหญิงวัยสิบสองปีตอบชายหนุ่มวัยยี่สิบเจ็ด ทำทางอึดอัดในครั้งแรกที่พบกันค่อยๆ หายไป คงเหลือแต่รอยยิ้มและคำตอบฉะฉานซึ่งยังเจือความขวยเขินเอาไว้

“งั้นตักขนมไปกินกันทางโน้นเถอะ ตรงนี้คนเยอะเกินไป” ชายหนุ่มยื่นจานให้ ก่อนหันไปหยิบเครื่องดื่มและเดินไปนั่งรอ ‘ตรงโน้น’ ซึ่งห่างออกไปพอสมควร พุทธชาติเลือกนั่งตรงม้านั่งสีขาว ดวงตาคมสีฟ้าทอดมองไปยังวิวกว้างด้านหน้า สีเขียวขจีของต้นชาน้ำมันบัววกกับอากาศที่เย็นกำลังดีสร้างความรู้สึกปลอดโปร่ง

“มาแล้วค่ะคุณพุด”

พุทธชาดขยับให้ร่างกายที่สวมเสื้อผ้าไหมแขนทรงกระบอก พร้อมกับนุ่งซิ่นลาวสีชมพูเหมือนกับตัวเสื้อ ดูแล้วน่ารักสมวัยมานั่ง “เรียนเป็นยังงัยบ้าง” ชายหนุ่มถามขึ้นหลังจากที่ร่างกายนั่งลง

“ก็ดีค่ะ ตอนแรกๆ ก็ต้องปรับตัวเหมือนอย่างที่เล่าให้คุณพุดฟัง ทางโทรศัพท์” เทียนกัลยาตอบพร้อมส่งยิ้มสดใสให้ชายหนุ่ม

พุทธชาดเห็นดังนั้นจึงเบาใจ ยอมรับว่าหลายเดือนมานี้เขาห่วงความรู้สึกของคนข้างๆ มาก แวดตาโคกเศร้าหลอกหลอนให้เขานอนไม่หลับ แต่ได้เห็นเธอยิ้มอย่างนี้แล้วเขาก็สบายใจ

พุทธชาดเห็นด้วยที่เทียนกัลยาได้ไปอยู่ในอุปการะของครอบครัวผู้เป็นลุง หากจะให้อยู่กับกระทัดก็เห็นว่าไม่น่าจะดูแลกันได้ดีนัก เพราะกระทัดเองก็ต้องปรับตัวหลายเรื่องหลังจากแต่งงานกับพระราชา ตอนแรกน้องสาวฝาแฝดเสนอมาให้เทียนกัลยาไปอยู่กับพ่อแม่ที่สเปน ชายหนุ่มยอมรับว่าเห็นดีด้วย หากเจ้าตัวไม่ออกปากอยากมาอยู่ลาวเสียก่อน ซึ่งทุกอย่างมันดีกว่าที่คิดไว้ เทียนกัลยามีสายน้ำผึ้งคอยเป็นเพื่อน มีครอบครัวใหม่...ที่สำคัญที่สุดคือมีรอยยิ้มที่สดใส

“คุณพุดกินลูกชุปใหม่คะ เข้านเป็นรูปดอกไม้ด้วย” มือน้อยใช้ไม้จิ้มฟันจิ้มลูกชุปรูปดอกทานตะวันสีเหลืองขึ้น พุทธชาดมองตามแล้วยิ้มมุมปาก

“เขาไม่ยกปั้นเป็น ‘ดอกเทียน’ บ้าง”

“คุณพุดอยากกินลูกชุปดอกเทียนหรรระคะ” คำถามใสซื่ออย่างให้ใบหน้าหล่อเหลามีสีแดงเรื่อ

เทียนกัลยานิวหน้าเมื่อเห็นชายหนุ่มหน้าแดง พุทธชาดนับเป็นชายหนุ่มรูปงาม เขาหลอกว่าฝรั่งที่สายน้ำผึ้งพาเธอไปดูเสียอีก “แต่ดอกเทียนคงปั้นเป็นลูกชุปยากนะคะ กลีบบางๆ คงปั้นยากน่าดู” เธอพุดพลางนึกถึงลักษณะดอกไม้ที่เป็นชื่อของตัวเอง ‘ดอกเทียน’ ที่สวย

เรียบๆ และปลูกง่าย

“อ้ออ้ย” พุทธชาติบอกลหลังจากได้รับลูกชุปมากิน “ว่างๆ เราก็ก็นไป
หัดทำบ้างสิ จะได้รู้ว่าลูกชุปดอกเทียนปั้นยากจริงไหม แล้วอย่าลืมน
ถ่ายรูปส่งให้ดูด้วยละ”

โบหน้านาร์ก้องอ้า “เดี๋ยวเกิดเทียนปั้นไม่สวย แต่บอกว่ามัน
อ้ออ้ย คุณพุดก็จะหาว่าเทียนไม้”

“นั่นก็ไปหัดทำเอาไว้ คราวหน้าเจอกันจะได้ทำให้ชิม”

“คุณพุดตัณ...เอ่อ รับปากแล้วนะคะว่าจะชิมลูกชุปที่เทียนทำ”
คำพูดของเทียนกัลยาสะดุดไปนิดพร้อมๆ กับที่โบหน้าสลดลง

“อืม ฉันทรับปาก” มือหนาเอ๋อมีไปยี่ห้อสวย ไม่ใช่การหยอกเย้า
แต่เป็นการปลอมประโลม พุทธชาติรู้ว่าเทียนกัลยาฝังใจกับคำสัญญา
ที่ให้ไว้กับดาวเรือง เทียนกัลยาไม่ได้บอกใคร แต่การระแคะระคาย
ฝ่าฝืนของเขาได้ยินเด็กหญิงละเมอเพื่อหาผู้เป็นน้อง ตัดพ้อต่อว่า
ตัวเองที่ไม่สามารถรักษาสัญญาซึ่งให้ไว้แก่น้องสาว

ถึงกระนั้นพอการระแคะระคายได้ถามเรื่องราวเกี่ยวกับผู้เป็นตา
เทียนกัลยาก็ไม่เคยหลุดพูดออกมาแม้สักครั้งคำ บอกแต่เพียงว่า
ไม่ทราบ เธอเห็นแค่ไฟไหม้บ้าน และไม่ยอมบปริปากเล่าเรื่องที่คุยกับเสริม
ก่อนหน้าที่บ้านทั้งหลังจะลุกไหม้

ตอนพาเทียนกัลยาไปส่งที่วังเวียง พุทธชาติคอยพรีำปอบ
เทียนกัลยาตลอดการเดินทาง หลังออกจากบ้านการระแคะ ทำที่เข้มแข็ง
ของเด็กหญิงก็ค่อยๆ ทลายลง จนกระทั่งเหลือเพียงสีหน้าหวาดกลัว
และน้ำตา พุทธชาติเดาไม่ผิด...เด็กอายุสิบสองอย่างเทียนกัลยาหรือ
จะไม่กลัว ตัวจะไปไหน อยู่กับใคร ชีวิตต่อไปจะเป็นอย่างไร หลากหลาย
ความรู้สึกที่พุทธชาติคิดแทนเด็กหญิงที่เกือบตกอยู่ในอุปการะ ถ้าเพียง
เธอไม่ยื่นกรานอยากไปอยู่วังเวียง

เพราะคำปอบที่พรีำกล่อมตลอดการเดินทางก่อนถึงคุ่มมูบูชา

ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างชายหนุ่มวัยยี่สิบเจ็ดปีกับเด็กหญิงวัยสิบสองขวบเข้าหากันทีละนิด เทียนกัลยาียดเอาพุทศชาติเป็นหลักก่อนจะเผลอเข้าหาอ้อมกอดของครอบครัววงศ์บุษบา แม้จะเป็นเวลาน้อยนิดที่ยื้อยัดหนุ่มดอกไม้เป็นที่พึงพอใจ แต่เทียนกัลยาก็ก็นอนใจไม่ได้ รวากับเหตุการณ์นั้นแทรกซึมลึกเข้าสู่กันบึงหัวใจ ทำให้เธอจoramันได้อย่างขึ้นใจ

“คุณพูดคะ”

“ครับ” พุทศชาติเลิกคิ้ว มองใบหน้าน่ารักที่ตอนนี้ขึ้นสีแดงก่ำ ความเพียรพยายามติดต่อเทียนกัลยาทุกสัปดาห์ไม่เสียเปล่า...เธอไว้ใจเขามากขึ้น

“ที่พริกกรักน้ำผึ้งอย่างน้อง เอ่อ...” เจ้าของเสียงใสอีกอึก

เทียนกัลยาก้มหน้างุดหลบดวงตาคม พุทศชาติใช้นิ้วดันปลายคางมนเล็กขึ้น บังคับให้อีกฝ่ายจ้องตากัน...

“นายพริกกรักน้ำผึ้งอย่างน้องแล้วยังไง”

“คุณพูดจะรักเทียนอย่างที่พริกกรักน้ำผึ้งได้ไหมคะ” เพราะไม่เคยลืมวันคืนที่มีเขาคอยอยู่ใกล้ๆ เทียนกัลยาจึงพูดออกไปแบบนั้นต่อให้มีครอบครัววงศ์บุษบาคอยอยู่เคียงข้าง แต่ไม่ว่าอย่างไร...คนแรกที่เทียนกัลยาอยากได้รับความรักจากผู้เป็นตา ดาวเรือง การะเกด และพรระชลดก็เห็นจะเป็นพุทศชาติ

“แล้วเทียนอยากให้ฉันรักเทียนไหม” คนโตกว่าย้อนถาม

“อยากค่ะ เทียนอยากให้คุณพูดรักเทียน เพราะ...” ใบหน้าน่ารักก้มงุดอีกครั้ง ไม่รู้อย่างไร...เทียนกัลยารู้สึกว่าดวงตาคมสีฟ้าที่सानสบาววับขึ้น

“เพราะอะไร” พุทศชาติเซยคางมนขึ้นอีกครั้ง

“เพราะ...เทียนก็จะรักคุณพูดเหมือนกัน”

งานแต่งงานที่จัดขึ้นอย่างเรียบง่ายจบลงด้วยดี ทว่า
ครอบครัวฟาเบรกลาสกลับเกิดเรื่องยุ่ง เมื่อมหาเสนห์น้องชายคน
สุดท้องของบ้านดันปากโป้งคายความลับเรื่องที่ดินกับพี่ชายต้องการ
เปิดกาลิโนต่อหน้าฟาบีอัสผู้เป็นพ่อ หลังจากที่ไวววยกอดขาผู้เป็นพ่อ
เกี่ยวกับเรื่องเงินค่าผ่านประตูที่มีแต่แบ่งกันยี่สิบ

“ไอ้เซี่ยเหน่ มีสักเรื่องใหม่ที่มีมึงไม่ปากโป้ง” มหาโชคแผดคนพี่
จ้างเท้าจะถีบน้องชาย

“อย่าบอกนะว่าที่ไม่เรียนต่อเพราะจะไปทำธุรกิจบ้าง” คน
เป็นพ่อตวาดเสียงดังลั่น มองลูกชายสามแฝดวัยยี่สิบเอ็ดด้วยสายตา
ดุตัน ฟาบีอัสและลีลาวดีมีลูกด้วยกันทั้งหมดแปดคน บั้วสวรรค์เป็น
ลูกสาวคนโต ตามด้วยบุษบา อัญชัน เจเรมี พุทธชาติกับการะเกด
ซึ่งเป็นแฝดสอง และสามแฝดอย่างเฟอร์นันโด มหาโชค ฟานซิสโคร์
มหาลาก และฟิลลิปเป้ มหาเสนห์

“ไอ้เหน่เป็นคนต้นคิดครับ” มหาโชคตอบแล้วลูกร่วงไปพร้อมกับ
มหาลาก ทิ้งให้มหาเสนห์รับกรรมคนเดียว

“ไอ้พี่บ้า รักกูจริงจริง...” คนหนีไม่ได้โอดครวญ

พุทธชาติถูกตามตัวหลังจากนั้น ชายหนุ่มนี้วนหน้ามองน้องชาย
ที่นั่งกับพื้น โดยมีมือของผู้เป็นพ่อยึดคอเสื้อด้านหลังเอาไว้ เขาบรรยาย
สีหน้าของมหาเสนห์ตอนนี้ไม่ถูก เขาเป็นว่า...เหมือนคนโดนจับรอก
ยาเบื่อน่าจะใกล้เคียงที่สุด หนุมดอกไม้ยี่มยามน้องชายส่งสายตา
ออกอ่อนมา ถ้าทำเสียงหงิงๆ ในลำคอ เขาคงอดเดินไปดูบศึระชะ
มหาเสนห์ไม่ได้

“โชคกับลากไปไหนครับ” พุทธชาติถามถึงคนที่น่าจะเกี่ยวข้อง
กับเรื่องที่เขาต้องรับรู้ต่อจากนี้

“หนีไปแล้ว” ฟาบีอัสบอกเสียงดู

“แล้วคุณป่าตามผมมาทำอะไรหรือเปล่าครับ”

“ไอ้พวกนี้มันจะเปิดกาสิโน”

คิ้วหน้าที่พาดรับกับดวงตาเล็กขึ้น ก่อนจะเบนสายตาไปทางน้องชายคนสุดท้าย

“ก็เค้าชอบของเค้า” มหาเสน่ห์ห่ออดเสียงอ่อย เขาและพี่ชายฝาแฝดต่างชอบการพนันชั้นต่อมาตั้งแต่ยังเล็ก ทั้งสามคนมีความฝันอยากเปิดกาสิโนเป็นของตัวเอง และวันนี้ก็ถึงเวลาต้องเริ่มสร้างฝันให้เป็นจริง

“แล้วยังไง นายชอบนายก็ไปเล่นได้ ไม่เห็นต้องไปทำธุรกิจแบบนี้” พุทธชาติไม่เห็นด้วยที่น้องชายอยากเปิดกาสิโน ธุรกิจนี้เสี่ยงเกินไป แถมยังต้องแข่งขันกับคู่แข่งอีกมากมาย มันไม่ต่างอะไรกับเดินเข้าไปในดงมาเฟีย หรือการไปเป็นมาเฟียนั่นละ

“แต่เห็นไม่ชอบทำธุรกิจโรงแรมอย่างเดียว ปรึกษากับโชคลากแล้วว่าจะเปิดเป็นโรงแรมกึ่งกาสิโน แล้ว...เห็นก็จะเปิดฉบับเป็นของตัวเอง”

“สรุปว่าจะ लेकरบวงจรวงจร” ฟาบีไอ้แทรกขึ้นอย่างเหลือรอด

“ใจเย็นก่อนครับคุณป้า” พุทธชาติห้ามผู้เป็นพ่อ อย่างไรเสียมหาเสน่ห์ก็น้องชาย เขาไม่อยากให้พ่อลงไม้ลงมือกับน้อง แม้ว่าเรื่องนี้มหาเสน่ห์สมควรจะโดนกระต๊อบก็ตามเถอะ

“ฝากพูดจัดการให้ด้วย ป้าไม่อยากพูดกับมันตอนนี้ ยังไงป้าก็ยื่นกรานไม่ให้ทุน กิจการโรงแรมของป้าเยอะเยอะ ไม่เห็นจำเป็นต้องไปทำธุรกิจแบบนี้”

ความเสี่ยงจากธุรกิจที่สามแฝดหวังจะลงทุนทำให้ผู้เป็นพ่อไม่เห็นด้วย หากสามหนุ่มยื่นกรานจะทำ เขาก็จะไม่ให้ทุนไปสร้างสถานที่แบบนั้น ฟาบีไอ้เคยมีหุ้นส่วนในกาสิโนตอนยังหนุ่ม จึงรู้ว่าธุรกิจด้านนี้เสี่ยงขนาดไหน ศัตรูก็เยอะ คู่แข่งก็เยอะ มีแต่เรื่องวุ่นวายไม่หวาดไม่ไหว

“เจมีช่วยด้วยนะ เหนื่อยอยากสร้างกาสิโนจริงๆ” คล้อยหลังผู้เป็นพ่อ มหาเสน่ห์ที่คลานเข้ามาอดขาพี่ชาย ไบหน้าหล่อเหลาน้อยกว่าพี่ชายแนบกับต้นขาแกร่ง ท่าทางอ่อนแบบเถื่อนๆ ทำให้พุทธชาติถอนหายใจ

“คุณป้าไม่เห็นด้วย พี่เองก็ไม่เห็นด้วย” คนใจเย็นบอก ยอมรับว่าช่วงนี้นอกจากห่วงเทียนกัลยา ก็ยังห่วงพวกมหาทั้งสามด้วย พักหลังทั้งสามคนชอบสูมหัวพูดคุยอย่างกับวางแผนก่อวินาศกรรม ซึ่งมันก็จริงอย่างที่เขากลัว

สร้าง ‘กาสิโน’ นี่มันหายนะชัดๆ!

“เจมี...” มหาเสน่ห์ยังคงอดอ่อน พี่น้องคนอื่นๆ มักเรียกชื่อเล่นพุทธชาติว่าพุต แต่เขาเรียกชื่อเล่นภาษาอังกฤษเพราะเคยปาก

“จะเอาเงินทุนที่ไหนมาสร้าง มันไม่ใช่แค่อ้อยล้ำนรอกนะเห่น” คนที่กุมบังเหียนดูแลธุรกิจโรงแรมของตระกูลบอกอย่างอ่อนใจ

“เพราะเงินเค้าถึงต้องขอร้องพี่ชายอย่างเจมีไง คุยกับคุณป้าให้น้องด้วยน้ำ...” คนทรงเสน่ห์ยังคงอดอ่อนได้น่าขนลุก

พุทธชาติขยับขาออก หากเป็นตอนเด็กๆ สักสิบขวบเขาจะไม่ว่าเลย แต่นี่อายุยี่สิบเอ็ดปี แล้วมหาเสน่ห์ยังทำหน้าที่อ่อนได้แบบ... น่าขนลุก!

สีหน้ากระอักกระอ่วนของพี่ชายยังให้คนทรงเสน่ห์ยิ้มเป็นอีกรอบนี้คงหนีไม่รอด ถึงจะไม่ได้สนิทกับพุทธชาติอย่างมหาโชคและมหาลาภ แต่มหาเสน่ห์มั่นใจว่าพี่ชายรักและหวังดีกับพวกเขาไม่แพ้พี่น้องคนอื่นๆ

“เสียเวลาเปล่า ยังไงคุณป้าก็ไม่ใจอ่อนนรอก ไปหาวิธีอื่นมาเถอะ”

คำพูดของพุทธชาดเสมือนการจุดชนวนระเบิด มหาเสน่ห์

เข้าไปก่อความขุ่นจากบรรดาพี่เขยอย่างลักษณะปรีชา คาวี พรรษชล และเทียบศิขร ทุกคนต่างปฏิเสธเพราะไม่เห็นด้วยที่หนุ่มๆ ออกทำธุรกิจนี้ คาวีถึงกับออกปากจะยกโคเนื้อให้ห้าร้อยตัว หากมหาเสน่ห์ล้มเลิกความคิด แล้วแบ่งที่ดินให้น้องภรรยาเลี้ยงโคอยู่หลังฟาร์ม แต่ไม่ว่าอย่างไร สามมหาที่ยังยืนกรานอยากทำธุรกิจกาสินี

เหตุการณ์ยกระดับความเลวร้ายขึ้นอีกเมื่อมหาเสน่ห์ดันออกปากร้องขอให้ฟาบีโอแบ่งสมบัติ แถมยังขู่ว่าหากไม่แบ่งสมบัติให้ ทั้งสามคนจะทำตัวเสเพล ทำเรื่องร้ายๆ ให้เสียชื่อเสียงวงศ์ตระกูล และสุดท้ายจะอยู่เป็นลูกแห่งเมืองอโศกเอาเงินผู้เป็นพ่อไปตลอดชีวิต

ฟาบีโอถึงกับต้องลากลูกชายกลับสเปนก่อนกำหนด พุทธชาดแยกตัวมาลาทุกคน รวมถึงเทียนกัลยาด้วย ครอบครัวราชพฤกษ์จะกลับลาวในอีกสามวัน เพราะราชพฤกษ์ตั้งใจพาลูกหลานอยู่เที่ยวเสียรยก่อน

“ไปช่วยพ่อจัดการกับไอ้แสบพวกนั้นเถอะ เดี่ยวลุงจะดูแลเทียนให้เอง พุดไม่ต้องเป็นห่วงหรอก” ผู้เป็นลุงบอกแก่หลานชาย เข้าใจว่าพุทธชาดห่วงเทียนกัลยาเหมือนที่กัลปพฤกษ์ห่วงสายน้ำผึ้ง

“ยังไงก็เบามือหน่อยนะ อย่างไม่เสียพวกนั้นก็น้อง เถเรไปข้างก็ต้องค่อยๆ บอก ค่อยๆ สอนกันนะลูก” ซ้องนางโอบกอดหลานชายที่เข้ามาซบหน้ากับอก

“มีน้องอย่างพวกมหาทำเอาผมเหนื่อย” คนเป็นพี่ชายออกชายหนุ่มทำแบบนี้เฉพาะกับลีลาวดีและซ้องนางผู้เป็นยายเท่านั้น คนอื่นๆ ได้เห็นเข้าถึงกับอดยิ้มไม่ได้ โดยเฉพาะเทียนกัลยาที่ยืนทำตาโต

“เอาน่า เราเป็นพี่ชายก็ต้องดูแลน้อง”

“น้องสาวดูแล่ง่ายกว่าน้องชายตั้งแยะ” หนุ่มดอกไม้บ่นอุบ
อยู่ต่อหน้าซ้องนางเขามักรู้สึกเหมือนกลับไปเป็นเด็ก

“ตอนนี้เหลือแต่น้องชายแล้วที่พูดต้องดูแล น้องสาวพี่สาวเขา
มีคนดูแลหมดแล้ว ยิ่งงักกอดทนหน่อย ยายเชื่อว่าเรื่องทุกอย่างมัน
จะคลี่คลายไปด้วยดีเพราะ...พูด”

คิ้วหนาขมวดเข้าหากัน ก่อนแหงนโบหน้าสบตาผู้เป็นยาย
แววตาอ่อนแสงที่เจอความรักและเอ็นดูทำให้ชายหนุ่มคลี่คลาย

“ก็ต้องเพราะผมอยู่แล้ว เพราะผมเป็นพี่ชายของพวกเขาตัวแสบ”

ซ้องนางลูบศีรษะหลานชาย พลางนึกต่อว่าหลานชายสามแปด
ในใจ ขนาดมีแบบอย่างที่ดีอย่างพุทธชาด มหาโชค มหาลาภ และ
มหาเสน่ห์ก็ไม่เอาเป็นแบบอย่าง กลับทำตัวนอกคอกเกรก้นสุดโต่ง
ราวกับพี่ชายได้ช่วงชิงทุกอย่างที่ดีงามไปหมดแล้ว

“ดูแลน้องนะพูด แล้วก็อย่าลืมเหลียวมองผู้สาวไปด้วย ยาย
อยากเห็นหลานสะใภ้” ผู้เป็นยายกระเช้าหลานชาย การกระแฉ่งงาน
ไปแล้ว หล่อนก็หวังให้พุทธชาดพบคนที่รัก หลังจากปกป้องดูแล
น้องสาวมาหลายปี

“เกิดเรื่องขึ้นแบบนี้ อีกหลายปีกว่าผมจะมีเวลาเหลียวมองไผ่
ผู้สาวที่ยายว่าคงหนีไปแต่งงานกับคนอื่นหมดแล้วละครับ” ชายหนุ่ม
ตอบกลับเป็นภาษาท้องถิ่นที่มักใช้พูดกับผู้เป็นยายเสมอ

“ก็ช่วยน้องแก้ปัญหาไป มองไปสิ”

พุทธชาดส่ายหน้าก่อนเบนสายตาไปยังสาวน้อยที่ยืนทำตาโต
มองเขาอ่อนผู้เป็นยาย สีหน้าแปลกใจของเทียนกัลยาทำให้พุทธชาด
นึกขำ คนอื่นๆ ในครอบครัวคงเห็นภาพนี้กันชินตา แต่เทียนกัลยา...
คงให้ความรู้สึกประหลาดกระมัง ที่ได้ว่าเขายังมีมุขออกอ่อน

“ผมคงยังไม่มองใฝ่ง่ายๆ ดอกครับยาย บางที...นี่คือผมคงยังไม่เกิด” เขาหันกลับมาพูดกับซ้องนางด้วยเสียงกั้วหัวเราะ

“บางที่อาจกำลังกินนมแม่อยู่” กัลปพฤกษ์แทรกขึ้น ตามด้วยเสียงหัวเราะคิกขิงของสายน้ำผึ้ง โดยข้างกายมีสนฉัตรถลิ่งตาปรามสาวน้อยที่หัวเราะดังจนดูไม่งาม

“ถ้าнауรู้ที่อยู่เมื่อคู่พี่ก็มาบอกด้วย เดี่ยวจะให้คนไปรับมาเลี้ยงดูอย่างดี” พุทธชาติต่อล้อต่อเถียงกับญาติผู้น้องอย่างนิกสนุก

“อ้อหือ...พี่พูดจะ ‘เลี้ยงด้อย’ ครับย่า” กัลปพฤกษ์หันไปฟ้องซ่องนางด้วยสีหน้ายิ้มแยม เขาสนิทกับพุทธชาติพอๆ กับพี่ชายแท้ๆ อย่างสนฉัตร พุทธชาตินับเป็นชายหนุ่มที่หน้าตาดีที่สุดในบ้าน แถมยังมีอุปนิสัยแตกต่างกับน้องชายอย่างสามมหาแบบคนละขั้ว เปรียบง่าย ๆ ก็คือขาวกับดำ แต่กัลปพฤกษ์รู้ว่าด้านขาวๆ ของพุทธชาติพร้อมจะมีดำได้หากมีใครแตะต้องคนในครอบครัว

“อย่างนั้นก็ดีสิ ถ้าได้ตัวมาแล้วเอามาฝากยายเลี้ยงก็ได้นะ รับรองยายจะเลี้ยงดูให้เป็นอย่างดี” ซ่องนางร่วมวงสนทนาฮาเฮไปกับหลานๆ โดยไม่เห็นแววตาขุ่นไหวของคนถูกแซว

‘เลี้ยงด้อย’ คำนี้สะเทือนถึงหัวใจพุทธชาติ แต่นึกอย่างไรก็นึกไม่ออกว่าเหตุใดต้องเดือดร้อนใจ กัลปพฤกษ์ก็แค่แซว มันไม่ได้เป็นจริงอย่างที่ญาติผู้น้องพูด

เขาไม่ได้เอาเด็กยังไม่หย่านมแม่ไปฝากยายเลี้ยงเสียหน่อย!

ฟาบิโธพากรรยาและลูกกลับสเปนหลังจากที่พุทธชาติ
ล้าลาผู้เป็นยาย ชายหนุ่มมีเวลาคุยกับเทียนกัลยาสองสามคำ โดยย้าให้เทียนกัลยาเชื่อฟังราชพฤกษ์และอย่าทำตัวก้ากั้นแอบไปส่องหนุ่มต่างชาติเหมือนสายน้ำผึ้งที่ถูกสนฉัตรดูต่อหน้าคนในครอบครัว โดยมีกัลปพฤกษ์คอยไต่

‘เรื่องหัตถมอเตอร์ไซค์ก็เหมือนกัน ห้ามให้น้ำผึ้งหัดให้เด็ดขาดแล้วเป็นผู้หญิงจะไปไหนสองต่อสองต้องระวังให้ดี’ อย่าลืมรับสาย

เกิดด้วย พักหลังเกิดบอกว่าเราไม่รับสายบ่อยๆ จำไว้ว่าทำอะไรต้องระวังตัว'

พุทธชาดอดยิ้มไม่ได้เมื่อนึกถึงคำสั่งเสียของตัวเอง เขากำลังทำตัวเหมือนเป็นพ่อคนที่สองของเทียนกัลยาที่ไม่ปาน สิ่งที่ยืดยาวจนราชพฤกษ์เข้ามาห้าม บอกเป็นหน้าที่ของตนที่ต้องดักเตือนเทียนกัลยา ส่วนเขา...กลับบ้านไปแก้ปัญหานั้นเองๆ

“ยายหนูเทียนน่ารักเหมือนกันนะพูด” ลีลาวดีหันมาพูดกับลูกชาย ตอนนี้อยู่ในรถเต็มไปด้วยบรรยากาศเคร่งเครียด ทั้งสามีและลูกชายอีกสามคนของเธอกำลังมีนตึงใส่กัน มีเพียงพุทธชาดนี่แหละที่พอจะพูดคุยกันได้ แล้วเรื่องของเทียนกัลยาก็น่าจะทำให้ผ่อนคลายได้ไม่น้อยทีเดียว

“กลัวจะแสบเหมือนยายน้ำผึ้งครับแม่ เห็นแวตานายพริกแล้วผมไม่ไว้ใจเลย” พุทธชาดเอ่ยถึงกัลปพฤกษ์ เรื่องเอาใจและโง่จนสายน้ำผึ้งเกือบเสียคนดังเข้าหูเขาเหมือนกัน สนใจตรมักบ่นเรื่องนี้ให้เขาฟังทุกครั้งที่เจอหน้ากัน

“พริกรักและเอ็นดูน้องก็ดีแล้วละ ไว้พูดคอยเช็กดูเรื่อยๆ ถ้าพริกตามใจมากไปก็ปรามๆ ‘คนของเรา’ เอาไว้” ลีลาวดีถือว่าเทียนกัลยาเป็นครอบครัวเดียวกัน การทะเลาะเคียดโทรม มาปรึกษาเรื่องเทียนกัลยาตอนแรกเธอหลงดีใจที่จะได้ดูแลเทียนกัลยา นั่นเพราะลูกๆ ต่างโตกันหมดแล้ว แต่ในเมื่อเทียนกัลยาเลือกที่จะอยู่กับครอบครัวราชพฤกษ์ เธอก็ไม่อาจรั้งเอาไว้

“แม่เรียกเทียนแบบนั้น แสดงว่าเสียตายที่เทียนไม่ได้ไปอยู่กับแม่ละสิ” พุทธชาดเข้าผู้เป็นแม่ บรรยากาศในรถไม่ดีเอามากๆ การที่แม่หันมาคุยเรื่องเทียนกัลยากับเขาถือว่าเป็นการผ่อนคลายบรรยากาศได้อีกอย่างหนึ่ง เพราะแวบหนึ่งพุทธชาดเห็นฟาบีโอ้ปายตามองปฏิภริยาสนอกสนใจเรื่องเทียนกัลยาทำให้ชายหนุ่มมอมยิ้ม

“เสียตายนมาก เทียนหน้าตาน่ารักขนาดนั้น แต่ไปอยู่กับลุงคุณ ก็ไม่เป็นไร แม่ได้ข่าวว่าอีกไม่นานยายของเราจะส่งสองคนนั้นไป เรียนต่ออังกฤษอยู่ดี” ลีลาวดีหมายถึงเทียนกัลยาและสายน้ำผึ้ง ลูกหลานตระกูลวงศ์บุษบาต่างถูกส่งไปจำเรียนที่ประเทศอังกฤษทั้งสิ้น ที่นั่นมีครอบครัวชายพฤกษ์ พี่ชายคนที่สองของลีลาวดีดูแลอีกที

พุทธชาดยิ้มเห็นด้วยที่ว่าเทียนกัลยาหน้าตาน่ารัก “เห็นพริก เล่าให้ฟังว่าสองคนนั้นค้ำกันหัวชนฝา แต่ผมว่าไม่มีใครขัดใจยาย ได้หรอกครับ” ชายหนุ่มบอกพร้อมหัวเราะ

“นั่นสิ ว่าแต่...เทียนยอมบอกพูดหรือยังว่าทำไมถึงอยากไปอยู่ วังเวียง”

หนุ่มดอกพุดสายหน้า “ไม่ครับ เทียนไม่เปิดใจให้ใครเลยแม้แต่ พี่หมอกับเกด ผมว่าเทียนคงมีเหตุผลที่จะไม่พูด หรือไม่...เทียนอาจอยากจะลืมเรื่องในอดีต”

“แต่ดูแล้วแม้ว่าไม่น่าจะใช่ะนะ” แววดาโคกในบางครั้งทำให้ ลีลาวดีไม่ปักใจเชื่อ

“เทียนอาจลืมดาวเรื่องไม่ได้ แต่ผมเชื่อว่าเทียนรู้ว่าต้องทำ ยังไง” พุทธชาดนึกถึงถ้อยคำที่บอกแก่เทียนกัลยาในวันที่พาไปส่ง วังเวียง “อีกอย่าง...ตอนนี้ชีวิตเทียนคงวุ่นวายไปอีกพักใหญ่ เพราะ ได้ข่าวว่านายพริกจะกลับไปวังเวียงด้วย” ชายหนุ่มยิ้ม

“อืม ว่าแล้วก็อีกจ่าพี่คุณจึง ได้ลูกสาวเพิ่มตั้งสองคน” ผู้เป็นแม่ บ่นเสียงไม่จริงจัง คนเป็นลูกเลยสวมกอด ชบหน้ากับป้าอบบาง

“แม่ก็มีผมอยู่ทั้งคน”

“อีกหน่อยมีสาวแล้วก็พากันลืมแม่”

“คงมีเวลาหาสาวละครับ ผมว่า ‘เรื่องนั้น’ คงไม่จบง่าย ๆ แน่” ชายหนุ่มปรายตาไปยังหลังรถซึ่งน้องชายสามคนนั่งหน้าอง้า โดยที่ หนึ่งในสามกำลังเงี่ยหูฟังเขากับแม่พูดคุยกัน

“ก็หวังว่าจะจบลงด้วยดี แม่เบื่อฟังพ่อลูกทะเลาะกันแล้ว นี่ถ้า
เบื่อมากๆ ก็ตั้งใจจะหอบผ้าหนีไปอยู่กับคุณยายที่วังเวียงเสียเลย”
ลีลาวดีพูดเสียงไม่เบานัก

ฟาบีไอ้หันมาลงตาลใส่ภรรยา ก่อนจะมองไปด้านหลังแล้ว
สะบัดหน้าพริตกลับไปทางเดิม

พุทษาดเห็นภาพนั้นแล้วแอบผ่นลมหายใจ เขาไม่รู้ว่า
คลีคลายเรื่องนี้ได้อย่างไร ความมุ่งมั่นของน้องชายทำให้เขากลับ...กลับ
ว่าต้องสร้างกาลิโนให้สามมหาจริงๆ!

ความกลัวปนกังวลถูกขจัดไปเมื่อภาพใบหน้าน่ารักผุดขึ้น
มุมปากสองข้างของชายหนุ่มยกขึ้นเป็นรอยยิ้มยามนี้ถึงคำถามที่
เทียบกัลยาถามเขา พุทษาดยังไม่ได้ตอบเพราะถูกตามตัวเสียก่อน

‘แล้วเทียบอยากให้อันรักเทียบไหม’

มันใช่คำพูดที่เขาควรพูดกับเทียบกัลยาหรือ ชายหนุ่มวัยยี่สิบ
เจ็ดปีได้แต่โคลงศีรษะให้ความไม่รู้จักคิดของตัวเอง ถึงอย่างนั้นหาก
ยื้อเวลากลับไปได้ พุทษาดคิดว่าเขาก็คงยื้อถามเทียบกัลยา
แบบนั้น เพราะคำตอบที่ได้รับทำให้ก้อนเนื้อในอกข้างซ้ายเต้นผิด
จังหวะ

‘เทียบอยากให้คุณพุทษารักเทียบ เพราะ...เทียบก็จะรักคุณพุท
ษเหมือนกัน’

ให้ตายเถอะ เขาคงไม่อาจจะสาบจากแม่ดอกเทียบได้เป็น
แน่ คนหลงมนตร์เด็กคิดอย่างขบขันเมื่อนึกถึงตอนที่ต้องคอยไล่พวก
หนุ่มๆ เหมือนคราวการะเกด

ทว่า...มีสิ่งหนึ่งที่พุทษาดคาดไม่ถึง เขาจะไม่มีวันรู้เห็นเป็นใจ
ให้เทียบกัลยาได้ครองรักกับชายหนุ่มคนไหน เหมือนที่เคยทำกับ
การะเกดและพรระษล

ไม่มีวัน!